

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଓ କୁସୁକ ସୀତ

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଓ କୁହୁକ ଦୀପ

ଭାଗୀରଥ୍ ନେପାକ

ସୁନନ୍ଦା ପ୍ରକାଶନ

ସୂଚୀ

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଓ ତାର ବାପ ମାଆ	୧
ବାପ ମଲା	୫
ନକଲି ଦାଦା	୭
ଅତିଥି ଦାଦାର କାରସାଦି	୧୩
ଦାଦା ସଙ୍ଗରେ ଆଲ୍ଲାଦିନ	୧୯
ଗାଁ ଓ ମାଆ ଠାରୁ ଦୂରରେ	୨୩
ମାଟିତଳେ ଆଲ୍ଲାଦିନ ଓ କୁହୁକ-ଦାପ	୨୬
କୁହୁକ-ମୁଦି ଓ କୁହୁକ-ଦାପର କରାମତି	୩୧
କୁହୁକ-ଦାପ	୩୭
ରାଜକୁମାରୀ ସଙ୍ଗେ ଭେଟ	୪୦
ରାଜକେମା ସଙ୍ଗେ ବିବାହ	୪୫
ଯାଦୁକରର ଟାଣାକୀ	୫୦
ଆଲ୍ଲାଦିନର ହିନସ୍ତା ଯୋଗ	୫୪
ଆଲ୍ଲାଦିନର ଭାର୍ୟା ଲେଉଟିଲା	୫୭

ନୂତନ ସଂସ୍କରଣ ୧୯୯୭

ପ୍ରକାଶକ

ସୁନୟା ପ୍ରକାଶନ

ଆଲାମଗାହ ବଜାର, କଟକ ୭୫୩୦୦୨

ପରିବେଶକ: ବିଦ୍ୟାପୁରୀ ବାଲୁବଜାର, କଟକ ୭୫୩୦୦୨

ମୁଦ୍ରଣ: ରେନୁକା ଅପ୍ରେସ୍ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ଲିମିଟେଡ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ମୂଲ୍ୟ: ଟ ୧୭.୦୦

ଆଲ୍ଲାଦିନ୍ ଓ ତାର ବାପ ମା

ବହୁ ବର୍ଷ ତଳର କଥା—

ସେତେବେଳେ ଚୀନ ଦେଶରେ ଗୋଟିଏ ଦରଜୀ ଥାଏ । ଖୁବ୍ ଗରିବ ଲୋକ । ଜାମା ସିଲାଇ କରି ଚଳେ । ଯେଉଁଦିନ ଜାମା ସିଲାଇ କାମ ଜୁଟିଲା, ସେ ଦିନ ଘରଖର୍ଚ୍ଚ ଚଳାଇବାକୁ ଅସୁବିଧା ହୁଏ ନାହିଁ । ଯେଉଁଦିନ କାମ ନାହିଁ, ଖାଲିରେ ଖାଲିରେ ଦିନଟି କଟିଯାଏ । ଘରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉପାସରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ । ଜମିବାଡ଼ି କିଛି ନାହିଁ । କାମ କଲେ ଖାଇବା କଥା । ହାତ ଚଳିଲେ ଯାଇ ପେଟ ପୂରେ ।

କରମ ଲିଖନ, କେ କରିବ ଆନ ।

ଘରେ ଦରଜୀ ବୁଢ଼ାର ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ଛୋଟ ପୁଅଟିଏ । ବାପର ଫେରିବା ବାଟକୁ ଜୁଲୁ ଜୁଲୁ କରି ଚାହିଁଥାନ୍ତି । ଖାଲି ହାତରେ ଫେରିଲେ ମନ ମରିଯାଏ ।

ବାପ ମାଆଙ୍କର ସେଇ ଗୋଟିଏ ବୋଲି ପୁଅ । ତା'ର ନାଁ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଲ୍ଲାଦିନ୍ । ଗରିବ ହେଲେ କ'ଣ ହେଲା, ଗୋଟିଏ ବୋଲି ପୁଅ ହୋଇଥିବାରୁ ଅତି ଗେଲବସରରେ ବଢ଼ାନ୍ତି ।

ଛୋଟ ପୁଅ ଆଲ୍ଲାଦିନ୍ । ସଂସାର ଦୁଃଖ କଥା ବୁଝିବ

କଣ ? ଭୋକ ହେଲେ କାନ୍ଦେ; ଭଲ ଜିନିଷଟିଏ ଦେଖିଲେ
ହାତ ବଢ଼ାଏ । ଅତି ଅଛଟ । ଘରେ ପଛକେ ଉପାସ ରହ,
ପୁଅ ପାଇଁ ଆଗେ ଯୋଗାଡ଼ । ବାପା ମାଆ ପୁଅ ଆଲ୍ଲାଦିନ୍‌ର
କାନ୍ଦ ଦେଖିଲେ ସମ୍ଭାଳି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଧାର ଉଧାର କରି
ତା'ର ସବୁ ଅଭାବ ପାରୁପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୂରଣ କରନ୍ତି ।

ଏହିପରି ଭାବରେ ଦୁଃଖେ କଷ୍ଟେ ଦରଜୀ ବୁଢ଼ାର ସଂସାର
ଚଳୁଥାଏ ।

ଅଝଟ ପିଲା ଆଲ୍ଲାଦିନର ମଧ୍ୟ ବୟସ ବଢୁଥାଏ । ଯେତେ ବଡ଼ ହେଉଥାଏ, ସେତିକି ଚଗଲା ବି ହେଉଥାଏ । ଚାଲିଲା ଶଗଡ଼ରେ ହାତ ଦିଏ, ସାଙ୍ଗ ପିଲାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ କଞ୍ଜିଆ କରେ ।

ଯାହା ପିଲା ତାକୁ ବଡ଼ । ସାଙ୍ଗ ପିଲାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଞ୍ଜିଆ କଲେ, ସେମାନଙ୍କ ମାଆମାନେ ଆସି ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆ ଆଗରେ ଅଭିଯୋଗ କରନ୍ତି । କହନ୍ତି, ତମ ପୁଅ ଏମିତି କାମ କରୁଛି ତାକୁ ଟିକେ ଆଖିରେ ରଖ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆ ସବୁ କଥା ଶୁଣି ଚୁପ୍ ରହନ୍ତି । ଅଭିଯୋଗର ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିଲେ ପୁଅକୁ ପାଖରେ ବସାଇ ବୁଝାନ୍ତି, ‘ସାଙ୍ଗ ପିଲାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଞ୍ଜିଆ କରିବୁ ନାହିଁ । ମିଳି ମିଶି ଚଳିବୁ । କାହାକୁ କୁକଥା କହିବୁ ନାହିଁ । ତାହାହେଲେ ଯାଇ ସୁନା ପିଲା ହେବୁ । ସମସ୍ତେ ତୋତେ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରିବେ । କହିବେ, ଆଲ୍ଲାଦିନ ସମସ୍ତଙ୍କଠୁ ଭଲ ପିଲା । ବଡ଼ ହେଲେ ବଡ଼ ମଣିଷ ହବ ।’

ଆଲ୍ଲାଦିନ ମାଆ ଆଗରେ କିଛି କହେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ କଥା ମନଦେଇ ଶୁଣେ । କହେ, ‘ମାଆ, କାଲିଠୁ ଭଲ ପିଲା ହେବି । ଦେଖିବୁ ନାହିଁ ?’

ଆଲ୍ଲାଦିନର କଥା ଶୁଣି ମାଆଙ୍କ ମନ ଆନନ୍ଦରେ କୁଣ୍ଢେମୋଟ ହୋଇଯାଏ । ସେ ତାର ମୁଣ୍ଡକୁ ସ୍ନେହରେ ଆଉଁସୁ ଆଉଁସୁ ଗେଲ କରି କହନ୍ତି, ‘ମୋ ପୁଅ ଭଲ ମଣିଷ ହବ ।’

ବାପା ମଧ୍ୟ ତା କଥା ଶୁଣି ତାକୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ‘ଆଲା’ ବୋଲି ଡାକି ସ୍ନେହ କରନ୍ତି ।

ବାପମାଆଙ୍କର ସ୍ନେହ ପାଇଲେ ଆଲ୍ଲାଦିନ ସବୁ ପିଲାଙ୍କ ପରି ଭାରି ଖୁସି ହୁଏ । ମନକୁ ମନ ଭାବେ, ସେ ଭଲ

ପିଲା ହବ, ବଡ଼ ମଣିଷ ହେବ । ତା'ବାପମାଆଙ୍କ ପରି ସମସ୍ତେ ତାକୁ ଆଦର ସ୍ନେହ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ସକାଳ ହେଲେ ଯେଉଁ କଥାକୁ ସେହି କଥା । ରାତିର ଭାବନା ସକାଳକୁ ଆଉ ନ ଥାଏ । କାକର ଉପରେ କିରଣ ବାଜିଲେ ଯେମିତି ଉଡ଼ିଯାଏ, ଆଲ୍ଲାଦିନର ଭଲ ହେବାର ଭାବନାତକ ରାତି ପାହିଲେ ସେମିତି ଉଭେଇ ଯାଇଥାଏ । ଘରୁ ଖେଳିବାକୁ ଯାଇ ସାଙ୍ଗ ପିଲାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ କଞ୍ଚିଆ କରି ଫେରେ । ବାର ଲୋକ ବଦନାମ ଦିଅନ୍ତି ।

ଏହିପରିଭାବରେ ଦିନ କଟିଯାଏ ।

ବାପ ମଲା

ଦିନ କାହାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରେ ନାହିଁ । ସୁଖରେ ହେଉ
କି ଦୁଃଖରେ ହେଉ, ସେ କଟି ଯାଏ । ଆଜି କଥା କାଲିକି
ଦି'ଦିନ ହୋଇଯାଏ ।

ଦିନେ ଆଲାଦିନ୍‌ର ବୁଢ଼ା ବାପା ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଚାଲିଗଲେ ।
ଆଲାଦିନ୍ ଓ ତାରି ମାଆର ମମତା ତାକୁ ଅଟକାଇ ରଖି
ପାରିଲା ନାହିଁ । ଆଲାଦିନ୍‌ର ମାଆ ଦୁଃଖରେ ଛାତି ବାଡ଼େଇ
କାନ୍ଦିଲେ । ଘର କେମିତି ଚଳିବ ବୋଲି ବାହୁନି ହେଲେ ।
ଆଲାଦିନ୍ ମରଣ କ'ଣ ଜାଣି ନଥିଲା । ସେ ଖାଲି ଜୁଲୁ
ଜୁଲୁ କରି ଚାହିଁଲା । ଗାଁ ଓ ସାହି ଲୋକମାନେ ଆସି ଜମା
ହେଲେ । ଆଲାଦିନ୍‌ର ବାପର ଶବ ନେଇ କବର ଦେଲେ ।

ଘରେ ରହିଲେ ଆଲାଦିନ୍ ଓ ତା'ର ଦୁଃଖିନୀ ମାଆ ।

ଆଲାଦିନ୍‌ର ମାଆ ମୁଣ୍ଡରେ ବକ୍ର ପଡ଼ିଲା । ସ୍ବାମୀ
ଥିଲେ, ଯେପରି ହେଲେ ଘର ଚଳାଇ ନେଉଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ
ଘର ଚଳାଇବାକୁ କେହି ନାହିଁ । ପୁଅର ବୟସ ଖୁବ୍ କମ୍ ।
ଖେଳିବୁଲି ଦିନ କଟାଉଛି । ଭୋକ ହେଲେ କାନ୍ଦୁଛି । ସବୁ
ଖାଲି ତାଙ୍କୁଇ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସାହା ଭରସା କେହି ନାହିଁ ।

ବାପ ଫେରିବ ବୋଲି ତାଙ୍କ ଫେରିବା ସମୟକୁ ଆଲ୍ଲାଦିନ୍ ଅପେକ୍ଷା କଲା । କିନ୍ତୁ ବାପା ଆଉ ଫେରିଲେ ନାହିଁ । କିଛିଦିନ ଧରି ସେ ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ବାଟ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ନିରାଶ ହେଲା, ଭାବିଲା, ମରିଗଲା ଲୋକ ଆଉ ଫେରେ ନାହିଁ । ତା ବାପ ମରିଗଲା । ସେ ଆଉ କେବେ ହେଲେ ଫେରିବ ନାହିଁ ।

ଜୀବନରେ ପ୍ରଥମ କରି ସେ ମରଣ କ'ଣ ଏହିପରି ଭାବରେ ବୁଝିଲା ।

ତା'ର ଦୁଃଖିନୀ ମାଆ ଅନେକ ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ଭୋଗ କଲା । ମୁଣ୍ଡଝାଳ ତୁଣ୍ଡରେ ମାରି ତାକୁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଖାଲି ଦୁଃଖ କରି କାନ୍ଦି ବସିଲେ ତ ପେଟ ପୂରିବ ନାହିଁ; ତା ଛଡ଼ା ଏ ଦୁନିଆରେ କିଏ କାହାକୁ ମାଗଣାରେ ଖାଇବାକୁ ଦେଉଛି ? ଦୁଃଖ ଦେଖି ଦୟାକରି ଲୋକେ ଦିନେ ଓଲିଏ ଖାଇବାକୁ ଦେଇ ଚଳାଇ ନେଇ ପାରନ୍ତି । ସବୁଦିନ କିଏ କେତେ ଦେବ ? ପୁଣି ନିଜର ବୋଲି କେହି ନାହାନ୍ତି । କାହାର କାହିଁକି ପର ପ୍ରତି ଦୟା ହେବ ? ଖାଲି ଗୋଟାଏ ପେଟ ତ ନୁହେଁ, ପୁଅର କଥା ବି' ବୁଝିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନ ହେଲେ ସେ ବଂଚିବ କିପରି ?

କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରୁ କରୁ ସେ ସ୍ବାମୀର ମରଣ ଦୁଃଖ କ୍ରମେ ଭୁଲିଗଲା । ବଂଚିବା ଓ ବଂଚାଇବାର ସେହି ଗୋଟିଏ ନିଶାରେ ଆଲ୍ଲାଦିନ୍‌ର ମାଆ ଦିନରାତି ବୁଡ଼ି ରହିଲା । ଏକୁଟିଆ ହେଇଥିଲେ, ଯାହିତାହି କରି ଚଳି ଯାଆନ୍ତା । ପୁଅଟାକୁ ତ ପୁଣି ମଣିଷ କରିବାକୁ ହବ ! ହାତଗୋଡ଼ ଚଳୁଥିଲା ଯାଏ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ଗତି କାହିଁ ?

ଆଲ୍ଲାଦିନ୍‌ର ମାଆ ଦିନରାତି ଖାଲି ପରିଶ୍ରମ କରୁଥାଏ ।

ନକଲୀ ଦାଦା

ଦିନେ ଆଲାଦିନ୍ ବେପରୁଆଭାବରେ ଏଣେତେଣେ ଧାଇଁ ବୁଲୁଛି । କୁଆଡୁ ଗୋଟିଏ ଫକୀର ଆସି ତା' ଆଗରେ ଛିଡ଼ା ହେଲା ।

ଆଲାଦିନ୍ ସେହି ଫକୀରକୁ ତା' ଆଗରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିବା ଦେଖି କାବା ହୋଇଗଲା ।

ଫକୀରଟି ସେମିତି ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଆଲାଦିନ୍‌କୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଆଖିରେ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ଓ ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସୁଥାଏ ।

ଆଲାଦିନ୍ ଏହି ଅଭୂତ ଲୋକଟିକୁ ଦେଖି ସତରେ ଡରିଗଲା ।

ଫକୀର କହିଲା, କ'ଣ ଆଲାଦିନ୍, ସେମିତି ଚାହିଁରହିଛୁ କ'ଣ ? ମୋତେ ଚିହ୍ନି ପାରୁନୁ ?

ଆଲାଦିନ୍ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ଚିହ୍ନି ପାରୁ ନ ଥିବା କଥା ଜଣାଇଲା । ଫକୀରଟି ଏହା ଦେଖି ଆହୁରି ହସିଲା ଓ ନିହାତି ନିଜ ଲୋକ ପରି ଆଲାଦିନ୍‌ର ପିଠିରେ ହାତ ବୁଲାଇ ବୁଲାଇ କହିଲା, ଆରେ, ତୁ କଣ ଡରୁଛୁ ?

ଆଲାଦିନ୍ ମୁଣ୍ଡ ଚୁଙ୍ଗାରି ତାକୁ ଡରୁଥିବା କଥା ପ୍ରକାଶ କଲା ।

ଏଥର ଫକୀରଟି ଆଲାଦିନ୍‌କୁ ନିଜ ପାଖକୁ ଭିଡ଼ି ଆଣି ତା ଓଠ ଧରି କହିଲା, ଆରେ ମୋତେ ଡରୁଛୁ କ'ଣ ? ମୁଁ ପରା ତୋର ଦାଦା ।

ତୁମେ ମୋର ଦାଦା ? ଆଲାଦିନ୍ ଡରିଲା ଡରିଲା

କଣ୍ଠରେ ରହି ରହି ପଚାରିଲା । ଫକୀରଟି ଯେ ତା'ର ଦାଦା ହୋଇ ପାରନ୍ତି, ଏ କଥାରେ ତା'ର ଜମା ବିଶ୍ୱାସ ନଥିଲା । କାରଣ ତା' ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ଦାଦାମାନେ ଖୁବ୍ ଭଲ ଲୋକ ଥିଲେ । ସେମାନେ ବରାବର ସେମାନଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବା ଆସିବା କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏ ଫକୀର କେବେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଆସି ନାହିଁ । ଏବେ ପରିଚୟ ଦେଉଛି 'ଦାଦା' ବୋଲି । ଆଲାଦିନ୍ ତା କଥାରେ ଜମା ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଫକୀରଟି ବଡ଼ ଚାଲାକ । ସେ ବୁଝିଲା, ଆଲାଦିନ୍ ତା କଥାକୁ ଜମା ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହିଁ । ସ୍ନେହଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ଅନେକ ଦିନ ହେଲା ତୁମ ଘରକୁ ଆସି ପାରି ନ ଥିଲି । ଲୋକଙ୍କ ଦାଦା ପରି ତ ମୁଁ ଏକା ଗାଁରେ ନଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଦେଖା ହୋଇ ପାରେ ନାହିଁ । ମୁଁ ଅନ୍ୟ ସହରରେ ଥାଏ । ସେଇଠି ବେପାରବଣିଜ କରି ଚଳେ । ଏକଥା କ'ଣ ତୋତେ ତୋ' ମାଆ କେବେ କହିନାହିଁ ?

ଆଲାଦିନ ସେମିତି ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ କହିଲା, ନା ତ ! ମୋ' ମାଆ ଜମା ତୁମ କଥା କହେ ନାହିଁ ।

'ହେଇଥିବ, ହେଇଥିବ', କହି ଫକୀରଟି ତା ଜାମା ପକେଟ୍ ଭିତରୁ ସୁନାମୋହରଟିଏ ବାହାର କଲା । ତା ପରେ ଆଲାଦିନକୁ ନିଜ ପୁଅ ପରି ଗେଲ କରି କହିଲା, ସହରରେ ଥାଇ ଶୁଣିଲି, ତୋ ବାପ ମରିଗଲା । ଖୁବ୍ ଦୁଃଖ ଲାଗିଲା । ସେ ମୋର ବଡ଼ ଭାଇ ଥିଲା । ଖୁବ୍ ଭଲ ମଣିଷ । ମୋତେ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଉଥିଲା । ଭାବିଲି, ସେ ମଲା ପରେ ତୁମେ ସବୁ କଣ୍ଠରେ ଚଲୁଥିବ । ଆସିବି ଆସିବି ଭାବି ଆସି ପାରୁ ନଥିଲି । ଜଂଜାଳୀ ଲୋକ । ସବୁବେଳେ କାମ ଲାଗିଛି । ଫୁରୁସତ ନାହିଁ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଫକୀର କଥାକୁ ଶୁଣୁଥାଏ ଓ ତା' ହାତର ସୁନାମୋହରକୁ ଅନେଇ ଥାଏ ।

ଫକୀରଟି ଆଲ୍ଲାଦିନର ମନକଥା ବୁଝିଲା ପରି, ତା' ହାତକୁ ସୁନାମୋହର ଗୋଟିକ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା, ଆଉ କହିଲା, ମୋ ସୁନାପୁଅଟା ପରା ! ଯା, ଏ ମୋହର ନେଇ ତୋ ମାଆକୁ ଦେରୁ । ଖୁବ କଷ୍ଟରେ ଚଳୁଥିବ । ଆଉ କ'ଣ ଦେଇ ପାରିବି ?

ତାପରେ ଫକୀରଟି ଚାଲି ଯିବାକୁ ବାହାରିଲା । ସୁନାମୋହର ପାଇ ଆଲ୍ଲାଦିନର ମନ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । କହିଲା, ଦାଦା ! ମୋ ସଙ୍ଗରେ ଆମ ଘରକୁ ଆସୁନାଁ । ମାଆ ତୁମକୁ ଦେଖିଲେ ଖୁସି ହବ ।

ଫକୀର ସେ କଥା ଶୁଣି ହସି ହସି କହିଲା, ଆଜି ନୁହେଁ, ଆଜି ନୁହେଁ ।

ଆଉ କେବେ ଆସିବ ଦାଦା ? ଆଲ୍ଲାଦିନ ପଚାରି ଦେଲା ।

କାଲି ଆସିବି । ହଁ, କାଲି ସଞ୍ଜବେଳେ ତୁମ ଘରକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବି । ଏହା କହି ଫକୀର ଚାଲି ଯିବାକୁ ଚରବର ହେଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ମନ ଏକାବେଳେକେ ବଦଳି ଯାଇଥାଏ । ସେ ଭାବୁଥାଏ, ଦାଦା ହୋଇ ନ ଥିଲେ, ତାକୁ କାହିଁକି ସୁନାମୋହର ଦିଅନ୍ତା ? ପୁଣି ଏତେ ଆଦର କରନ୍ତା ? ତା' ଦାଦାଟି ଖୁବ ଭଲ ଲୋକ । ସେ ଫକୀରକୁ ନମସ୍କାର କଲା ।

ଫକୀରଟି ଆଲ୍ଲାଦିନକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ଫେରିଗଲା ।

ଏଥର ଆଲ୍ଲାଦିନ ଏକା ଦଉଡ଼ରେ ଯାଇ ମାଆ ପାଖରେ ହାଜର ହେଲା । ମାଆ ଘରେ ଥିଲେ । ଆଲ୍ଲାଦିନର ହସ

ହସ ମୁହଁ ଦେଖି ପଚାରିଲେ, କିରେ କଥା କଣ ? ତୁ ତ ଆଜି ଭାରି ଖୁସି !

ଆଲ୍ଲାଦିନ ତା ମା'କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରି ଦେବ ଭାବି କହିଲା, ଆଗେ ଆଖି ବୁଜ । ତା' ପରେ ଯାଇ କହିବି ।

ମାଆ ଆଖି ବୁଜିଲେ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ କହିଲା, ଏଥର ହାତ ବଢ଼ା । ମାଆ ତା'ର ହାତ ବଢ଼ାଇଲେ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ତା'ମାଆ ହାତରେ ସୁନାମୋହରଟି ରଖିଦେଇ କହିଲା, ଏଥର ଆଖି ଖୋଲ ଆଉ କୁହୁକ ଦେଖ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆ ଆଖି ଖୋଲି ତାଙ୍କ ହାତରେ ସୁନାମୋହର ଦେଖିଲେ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ଭାବିଲେ, ଦୁଷ୍ଟ ଆଲ୍ଲା କେଉଁଠୁ ଏ ଅମୂଲ୍ୟ ଧନ ଚୋରିକରି ଆଣି ନାହିଁ ତ ? ଛାନିଆ ହୋଇ ପଚାରିଲେ, କିରେ, ଏ ମୋହର କେଉଁଠୁ ଆଣିଲୁ ? କିଏ ଦେଲା ? ସତ କହ !

ମାଆଙ୍କ ସନ୍ଦେହ ଦେଖି ଆଲ୍ଲାଦିନ ଯାହା ସବୁ ଘଟି ଯାଇଥିଲା ଗୋଟି ଗୋଟି କରି କହିଲା ।

କିରେ, ତୋ' ଦାଦା କାହିଁ ? ତାଙ୍କୁ ଡାକି ଆଣିଲୁ ନାହିଁ ? ମାଆ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ କହିଲା, ତାଙ୍କୁ ଡାକିଛି ମାଆ । କାଲି ରାତିକି ଆସିବେ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି । ମୋ' ଦାଦା ଖୁବ ଭଲ ଲୋକ । ସେ କାଲି ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆ ଭାବିଲା, ଚିହ୍ନା ପରିଚୟ ନଥାଉ ପଛକେ ତା' ଦାଦା ଭଲ ମଣିଷ ହୋଇଥିବେ । ନହେଲେ, ତାଙ୍କର ଏପରି ଦୁଃଖ ଦିନରେ ଭଲମନ୍ଦ ପଚାରିଥାନ୍ତେ କାହିଁକି ?

ବେଳ ଏବେ ଖରାପ ପଡ଼ିଛି । ମୁରବା ମଲା ଦିନୁ, କେହି ପଚାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଭାବି, ଅନେକ ଦିନର ପରିଚିତ ଲୋକମାନେ ମୁହଁ ଖୋଲି କଥାବାର୍ତ୍ତା ବି କରୁ ନାହାନ୍ତି । ଏତେ ବଡ଼ ଦୁନିଆରେ ସାହାଉରସା କେହି ନାହିଁ । କର୍ମ ଆଦରି ପଡ଼ିବା କଥା । ଏପରି ସମୟରେ ଯଦି ଜଣେ ଲୋକ ନିଜକୁ ଆଲ୍ଲାଦିନର ‘ଦାଦା’ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେଇ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ, ସେ ଅଚିହ୍ନା ହେଲେ ବି ଚିହ୍ନା । ଘରର କେହି ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସବୁ କିଛି । ସେ ସେହି ଅଚିହ୍ନା ଦାଦା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକି କହିଲା, ହେ ଆଲ୍ଲା ! ଆମ ଆଲ୍ଲାଦିନର ଦାଦାକୁ ଭଲରେ ରଖ ।

ତାପରେ ମାଆ ପୁଅ ଦୁହେଁ ସୁନାମୋହର ଭଙ୍ଗାଇ ଅନେକ ଭଲ ଭଲ ଜିନିଷ କିଣି ଆଣିଲେ । ଅନେକ ଦିନ ପରେ ସେଦିନ ଘରେ ଭଲ ରକମ ଖିଆପିଆ ହେଲା ।

ଶୋଇଲା ବେଳେ ବି ସେହି ‘ଦାଦା’ ସଂପର୍କରେ ମାଆ ପୁଅ ଦୁହେଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲେ । ଆଲ୍ଲାଦିନ ତା’ର ସେହି ଦାଦା ଜଣକ ଦେଖିବାକୁ କେମିତି, ସେ କେମିତି ଗେଲ କଲେ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ କଥାତକ ପୁଣି ଥରେ ଶୁଣାଇ ବସିଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆ ଭାବିଲା, ସେ ମଣିଷ ନୁହେଁ ଯେ ଈଶ୍ବରଙ୍କ ଦୂତ । ତାଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦେଖି ଭଗବାନ ଦୟାକରି ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସେହି ଫକୀରବେଶଧାରୀ ଦାଦାକୁ ପଠାଇ ଅଛନ୍ତି । ଏହା ଭାବି ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆ ଈଶ୍ବରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମନେ ମନେ ଭକ୍ତି ନିବେଦନ କଲା ।

ତା’ପରେ ଆଲ୍ଲାଦିନ ଓ ତା’ ମାଆ ସେ ଦିନ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲେ ।

ଅତିଥି ଦାଦାର କାରସାଦି

ପରଦିନର ଘଟଣା-

ରାତି ପାହିବା ପୂର୍ବରୁ ମାଆପୁଅଙ୍କ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ପାଦ ତଳେ ଲାଗୁ ନ ଥାଏ । ତା' ମନ ଯାଇ ଆକାଶରେ । ଶୋଇବା ଶେଯରୁ ଉଠି ସେ ତାର ଦାଦା କଥା ମନେ ପକାଇ ଖୁସି ହୋଇଗଲା ଓ ମନକୁ ମନ ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ ହୋଇ ଗୀତ ଗାଇଲା ।

ମାଆ ଉଠି ଘରର ବାସିକାମ କରୁଥାନ୍ତି ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଭାରୁଥିଲା, ଲୋକଙ୍କ ଘରକୁ କୁଣିଆ ଆସନ୍ତି । ଭଲ ରକମ ଖା'ପିଅ ହୁଏ । ତା ସାଙ୍ଗମାନେ କୁଣିଆଁ କଥା କୁହାକୁହି ହୁଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତା'ଜାଣିବା ଦିନଠୁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ କେହି କେବେ ଆସି ନଥିଲେ । ତେଣୁ ସେହି ଦାଦା ଆସୁଥିବା କଥା ଭାବି ତା' ମନ ଉଛୁନ୍ନ ହେଲା । ସେ ବଡ଼ ପାଟିରେ ତା' ମାଆକୁ କହିଲା, ମାଆ ଲୋ ! ଆଜି ଦାଦା ଆସିବେ ।

ହଁ ହଁ, ଆଜି ତୋ' ଦାଦା ଆସିବେ । ମାଆ କହିଲା ।

ତା' ପରେ ଦାଦାର ଚର୍ଚ୍ଚା କେମିତି କରାଯିବ, ସେହି

ବିଷୟରେ ମାଆପୁଅ ଦୁହେଁ ଆଲୋଚନା କଲେ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ କହିଲା, ଦାଦା ପାଇଁ ଆଜି ପିଠାପଣା କରାଯାଉ ।

କାଲିର ଖର୍ଚ୍ଚବାର୍ଜ ଯାଇ ସୁନାମୋହରରୁ ଆହୁରି ଅନେକ ପଇସା ବଳିଥିଲା । ତେଣୁ ଆଲ୍ଲାଦିନର କହିବା ଅନୁସାରେ ତା' ମାଆ ପିଠାପଣା କରିବାକୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରାଜି ହେଇଗଲା । ପୁଣି ଚାଲିଲା ବଜାରସଉଦା । ସତେ କି ବାହାଘର ଲାଗିଛି ।

ବଜାରସଉଦା ସରିବା ପରେ ଅନେକ ପ୍ରକାର ପିଠା ତିଆରି ହେଲା । ଆଲ୍ଲାଦିନ ପାଖରେ ବସି ସବୁ ରକମର ପିଠାରୁ ଖଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡେ ଚାଖି ନେଉଥାଏ । କେଉଁଟା ଭଲ ହେଇଛି, କେଉଁଟାରେ ଆଉ ଟିକିଏ ଅଧିକ ମିଠା ପଡ଼ିବ, କିଏ ଆଉଟିକିଏ ବଡ଼ ହେବ—ଏ ସବୁକଥା ମାଆକୁ ତା'ର ତିଆରୁ ଥାଏ । ମାଆ ପୁଅ ଦୁହେଁ ଭାରୁଥାନ୍ତି ଦାଦା କେମିତି ଖୁସି ହୁଅନ୍ତୁ !

ସତକୁ ସତ, ମୁହଁସଞ୍ଜରେ ଜଣେ ଫକୀର ବୁଢ଼ା ଆଲ୍ଲାଦିନର ଘର ମୁହଁରେ ପହୁଞ୍ଚିଲେ ଆଉ ପାଟି କଲେ, 'ଆଲ୍ଲାଦିନ ଅଛୁ କିରେ !'

ଫକୀର ଦାଦାର କଣ ବାରି ଆଲ୍ଲାଦିନ ଖୁସି ହେଇଗଲା । ମାଆକୁ କହିଲା, ମାଆ 'ଦାଦା' ହେଇ ଆସିଲେଣି ! ସେ ଧଡ଼ପଡ଼ ହୋଇ ବସିବା ଜାଗାରୁ ଉଠିଯାଇ ଦାଦାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କଲା ଓ ଘର ଭିତରକୁ ପାଛୋଟି ଆଣିଲା । ତା'ପରେ ମାଆପୁଅ ଦୁହେଁ ଅତିଥ୍ୟ ଦାଦାର ଚର୍କାରେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ ।

ଫକୀର ଦାଦା ମାଆପୁଅର ଚର୍କା ଦେଖି ଖୁବ୍ ଖୁସି ହୋଇଗଲେ । ମନକୁ ମନ ଭାବିଲେ, ଔଷଧ ଠିକ୍ କାମ ଦେଇଛି । ଏଣିକି ଆଉ ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆଲ୍ଲାଦିନର

ଘରକୁ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଆକାଶ ପାତାଳ ଭାବି ହେଉଥିଲେ । ମନରେ ସନ୍ଦେହ ହେଉଥିଲା, ଯଦି ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆ ଦେଖିଲା ମାତ୍ରେ ଦେଇଥିବା ସୁନାମୋହରଟାକୁ ଫେରାଇ ଦେଇ କହେ, ‘ତୁମେ କିଏ, ଆମେ ତୁମକୁ ଜାଣୁନାଁ । ତୁମେ ମୋ ପୁଅ ହାତରେ ସୁନାମୋହର ଦେଲ କାହିଁକି ?’

କିନ୍ତୁ ‘ପେଟ’ ପୋଡ଼ି ଯାଉଥିବା ଲୋକର ବୁଦ୍ଧି ବିବେକ ପାଉଁଶ ହୁଏ । ଭଲମନ୍ଦ ବୁଝିବାକୁ ତା’ର ବେଳ କାହିଁ ? ଦାତାର ଦାନ ଉପରେ ସନ୍ଦେହ କରିବାକୁ ବା ସୁଯୋଗ କାହିଁ ? ଦାନ ପାଇ ସେ କୃତକୃତ୍ୟ ହୁଏ । ଦାନୀକୁ ଭଗବାନ ମନେ କରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥା ଠିକ୍ ସେହିପରି । ଆଲ୍ଲାଦିନ ଆଉ ତା’ ମାଆ ଏହି ଅଚିହ୍ନା ଫକୀରଟିକୁ ସତରେ ‘ଦାଦା’ ବୋଲି ଧରି ନେଇ ତାକୁ ନିମିଷକ ଭିତରେ ଆପଣାର କରିନେଲେ ।

ଏହାପରେ ଅଚିହ୍ନା ଫକୀର ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆ ସଙ୍ଗେ ଅନେକ ସୁଖଦୁଃଖ ହେଲା । ଆଲ୍ଲାଦିନର ବାପା କଥା ବି ପଡ଼ିଲା । ଘର କେମିତି ଚଳୁଛି, କି ପ୍ରକାର ଅସୁବିଧା ହେଉଛି, ଏସବୁ କଥା ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆ ସେହି ବୁଢ଼ା ଫକୀର ଆଗରେ ଜଣାଇଲା ।

ବୁଢ଼ା ଫକୀର ବୁଝିଲା, ଆଲ୍ଲାଦିନ ଘରେ ଭାରୀ ଅଭାବ ପଡ଼ିଛି । ପଛରେ ଛିଡ଼ା ହେବାକୁ ନିଜର ବୋଲି କେହି ନାହାନ୍ତି । ସେ ନିଜର ଲୋକ ପରି ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆକୁ ବହୁତ କରି ବୁଝାଇଲା । ଦୁଃଖରେ କାତର ନ ହେବା ପାଇଁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଲା ।

ଏହାପରେ ଖାଇବା ପର୍ବ । ଆଲ୍ଲାଦିନ ଓ ତା’ ମାଆ ବହୁତ ପ୍ରକାର ପିଠାପଣା ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ । ଯେତେ ମନା

କଲେବି, ‘ଆଉ ଗୋଟିଏ ଆଉ ଗୋଟିଏ’ କହି ପେଟ ପୂରାଇ
ଖୁଆଇଲେ । ଖାଇବାକୁ ଦେଇ ମାଆ ପୁଅ ଖୁବ୍ ଖୁସି ଥାଆନ୍ତି ।

ପକୀର ବୁଢ଼ା ବୁଝିଲା, ଏସବୁ ସେହି ସୁନାମୋହରର
କାରଣାଦି । ନ ହେଲେ ସେ କିଏ, ପିଠାପଣା କିଏ ? କିଏ
ଏମିତି ଦାନୀ ହେଇଛି ଯେ, ଚାଲିଯାଉଥିବା ଅତିହ୍ନା ଲୋକକୁ

ଭିତରକୁ ଡାକି ପିଠାପଣା ଖୁଆଇବ ? ତା ପାଖରେ ବସି କଥାବାର୍ତ୍ତ କରୁ କରୁ ହୃଦୟ ଖୋଲିଦେବ ?

ଖିଆପିଆ ସରୁ ସରୁ ସେଦିନ ଅନେକ ରାତି ହେଇଗଲା । ବୁଢ଼ା ଫକୀର ଯିବାକୁ କହିବାରୁ ଆଲାଦିନ ଓ ତା' ମାଆ କହିଲେ, ଏତେ ରାତିରେ କୁଆଡ଼େ ଯିବ ? ଏ ଘର କ'ଣ ତୁମ ଘର ନୁହେ ? ଘର ଲୋକଙ୍କୁ ଏତେ ରାତିରେ କିଏ କ'ଣ ବାହାରକୁ ଛାଡ଼େ ? ତୁମେ ଆଜି ରାତିଟା ଏଇଠି ରହିଯାଅ ।

ଫକୀର ତା' ନିଜ ଘର ଓ କାରବାରର ଅସୁବିଧା କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ଯେତେ ଯାହା କହିଲା, କେହି ସେ କଥା ଶୁଣିଲେ ନାହିଁ ।

ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେଦିନ ସେ ବାଧାହୋଇ ଆଲାଦିନ ଘରେ ରହିଲା ।

ପରଦିନ ଆଲାଦିନର ମାଆ ଅତିଥି ପାଇଁ ଜଳଖିଆ କଲେ । ଜଳଖିଆ ସାରି ଫକୀର ବୁଢ଼ା ଚାଲିଯିବାକୁ ବାହାରିଲା । ଆଲାଦିନ ମାଆକୁ ଡାକି ଭଲମନ୍ଦ ତିଆରି ତା' ହାତରେ ପୁଣି ଥରେ ଦୁଇଟି ସୁନାମୋହର ଦେଲା ଓ କହିଲା, ଚିକ୍କା କରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ବେଳେବେଳେ ଆସି ତୁମ କଥା ବୁଝି ଯାଉଥିବି । ଆଲାଦିନକୁ ଆକଟ କରିବ । ଶୁଣିଲି, ସେ ଦୁଷ୍ଟ ହେଉଛି ।

ଆଲାଦିନର ମାଆ ଫକୀର ବୁଢ଼ାର ଅଯାଚିତ ଦାନରେ ଖୁସି ହୋଇଗଲେ । ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ଆନନ୍ଦର ଲୁହ ଦେଖାଦେଲା । ସେ ନିଜ ପଣତରେ ସେହି ଲୁହ ଧାରକୁ ପୋଛି ପକାଇ ଫକୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ, ବେଳେବେଳେ ଆସୁଥିବ । ନିରାଶ୍ରୟ ଭାବେ ପଡ଼ିଛି । 'ଆଲା' ତୁମର ମଙ୍ଗଳ କରିବେ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ତା'ର ଫକୀର ଦାଦା ସଙ୍ଗରେ କିଛିଦୂର ଯାଇ
ତାଙ୍କୁ ବଳେଇ ଦେଇ ଆସିଲା ।

ଫକୀର ବୁଢ଼ା ଚାଲିଯିବା ପରେ, ପୁଣି କିଛିଦିନ ଆଲ୍ଲାଦିନ
ଘରେ ତା' ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା ହେଲା । ଆଲ୍ଲାଦିନ ଓ
ତା' ମାଆ ଉଭୟେ କହିଲେ, 'ଦାଦା' ଖୁବ୍ ଭଲ ଲୋକ ।
ତାଙ୍କପରି ଲୋକ ଦୁନିଆରେ ଖୋଜିଲେ ମିଳିବେ ନାହିଁ । ସେ
ଖୁବ୍ ଦୟାଳୁ ।

କଥାରେ ଅଛି 'ଟଙ୍କା, ମୁହଁ କରିଦିଏ ବଙ୍କା' ।

ଟଙ୍କା ପାଇଲେ ମଣିଷ ପରକୁ ବି' ଆପଣାର ମଣେ ।
ଟଙ୍କା ପାଇଁ ଯେତେକଯାକ ଅନର୍ଥ ।

ଅତିହୀ ଫକୀର ବୁଢ଼ା ଟଙ୍କା ବଦଳରେ ଗୋଟିଏ ଅତିହୀ
ଘରେ ପଣି ଅତି ଅଳ୍ପଦିନ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଘରର ଆପଣାର
ମଣିଷ ପାଲଟି ଗଲା ।

ଦାଦା ସଙ୍ଗରେ ଆଳ୍ଲାଦିନ

ଆଉ ଦିନକର କଥା—

ଆଳ୍ଲାଦିନର ଦାଦା ସେହି ଫକୀର ବୁଢ଼ା ବଢ଼ି ଭୋରରୁ ଆସି ଆଳ୍ଲାଦିନ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା ।

ସେତେବେଳେ ଆଳ୍ଲାଦିନ ଓ ତା'ମାଆ ଘରେ ଥାନ୍ତି । ସେମାନେ 'ଦାଦା' ଫକୀର ବୁଢ଼ାକୁ ଦେଖି ଖୁବ୍ ଖୁସି ହେଲେ ।

ଫକୀର ବୁଢ଼ା ଆଳ୍ଲାଦିନର ମାଆକୁ ତାକି ଅତି ନିଜର ଲୋକ ପରି ଅନେକ ସୁଖ ଦୁଃଖ ହେଲା । ତା ପରେ ଆଳ୍ଲାଦିନର ବାପ କଥା ପକାଇ କହିଲା, ବଡ଼ଭାଇ ଆମର ଖୁବ୍ ଭଲ ମଣିଷ ଥିଲେ । ଦରଜୀ କାମରେ ନାମଜାଦା ଥିଲେ । ତାଙ୍କ କାମକୁ ସମସ୍ତେ ପସନ୍ଦ କରୁଥିଲେ । ଆହା ବିଚରା, ଅଳ୍ପ ବୟସରେ ମରିଗଲେ । ସେ ଥିଲେ, ତୁମେ ସବୁ ସୁଖରେ ଥାଆନ୍ତୁ !

ଆଳ୍ଲାଦିନର ବିଧବା ମାଆ ଅନେକ ଦିନ ପରେ ନିଜ ସ୍ବାମୀର ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣି ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କଲା । ସ୍ବାମୀଙ୍କର କଥା ପଢ଼ିବାରୁ ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛିଲା ।

ଫକୀର ବୁଢ଼ା ତାପରେ ଆଳ୍ଲାଦିନର କଥା ପକାଇଲା ।

କହିଲା, ଘରର ମୁରବି ଚାଲିଗଲେ । ତୁମେ କାମଦାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଛ । ପିଲାଟା ଚଗଲା ହୋଇ ବୁଲୁଛି । ତା' କଥା ବୁଝିବାକୁ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ବାପ ଥିଲେ, ସବୁକଥା ଚଳି ଯାଉଥିଲା । ଏବେ ବାପ ନାହିଁ ବୋଲି ତୁମ ମୁଣ୍ଡରେ ଦାୟିତ୍ୱ ପଡ଼ିଛି । ତୁମେ କେତେଦିନ ଆଉ ଏ ଜଞ୍ଜାଳରେ ଘାଣ୍ଟି ହେବ ? ଆଲା ବି ବଡ଼ ହୋଇ ଆସୁଛି । ତା' ଉପରେ ଦିନେ ନା ଦିନେ ସଂସାର ବୋଝ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ଆଗରୁ ସେଥିପାଇଁ ତାଲିମ ଦରକାର । ତାଲିମ ପାଇ ନଥିଲେ ସେ ଘର ଚଳାଇବ କେମିତି ? ତୁମେ ତା' ବିଷୟରେ କ'ଣ କରୁଛ ?

ଆଲାଦିନର ମାଆ କହିଲେ, ପିଲାଟା ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଉଛି । ଘରେ ମୁରବି ନଥିଲେ ଯାହା ହୁଏ, ଆଲାର ସେଇଆ ହେଉଛି । ଆଗରୁ ଗେଲ ବସରରେ ବଢ଼ିଥିଲା । ବାପ ଏବେ ନାହିଁ ସତ, କିନ୍ତୁ ତା'ର ସେହି ଅଝଟିଆ ମନ ବଦଳୁ ନାହିଁ । ତା' କଥା କ'ଣ କରିବି, ଚିନ୍ତା କରିନାହିଁ ।

ଫକୀର ବୁଢ଼ା ଏଥର ଉସାହିତ ହୋଇ କହିଲା, ଏବଠୁ ତାକୁ ତାଲିମ ନ ଦେଲେ ବାପର ନାଁ ବୁଢ଼ାଇବ ଦେଖୁଛି । କିନ୍ତୁ ସେ ଏଇଠି ତ ମୁଁ ଯାଇ ସହରରେ । ମୋ ପାଖରେ ରହିଲେ ସିନା ଯାହାକିଛି କରି ହେବ ! ତୁମେ ତାକୁ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଛାଡ଼ିବ ?

ଏକଥା ଶୁଣି ଆଲାଦିନର ମାଆ କହିଲେ, ତାକୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ପାଖରୁ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ, ମୁଁ ଜମା ଚଳି ପାରିବି ନାହିଁ । ଏକଲା ମଣିଷ । ଭଲ ମନ୍ଦରେ କିଏ ପାଖରେ ଥିଲେ ସିନା !

ବୁଢ଼ା ଫକୀର କହିଲା, ମୁଁ ତାକୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ପାଖରୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ କହୁନାହିଁ । ତୁମେ ଏକଲା ମଣିଷ । ତାକୁ ଛାଡ଼ି

ଚଳିବ କେମିତି ? ସେ କଥା କ'ଣ ମୁଁ ବୁଝୁ ନାହିଁ ? ତେବେ, ଏମିତି କରନ୍ତେ, ସେ ସହରକୁ ଯିବା ଆସିବା କରନ୍ତା । ଏଇଠି ରହନ୍ତା, ଆଉ ମୋ ପାଖରେ କାମଦାମ ଶିଖନ୍ତା । କାମଦାମ ଶିଖିଗଲେ, ମୁଁ ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି କିଛି ଜିନିଷପତ୍ର କିଣି ଦିଅନ୍ତି । ସେ ବେପାର କରନ୍ତା ।

ଆଲାଦିନର ମାଆ ମନକୁ ଏକଥା ଖୁବ୍ ପାଇଲା । ସେ ଖୁସି ହୋଇଗଲେ । କହିଲେ, ତୁମ କଥାରେ ମୋର ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । ତା ଛଡ଼ା, ତୁମେ ତା'ର ଦାଦା ଲେଖା ହେବ । ଦୁନିଆରେ ତୁମକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଆମର ନିଜର ହୋଇ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ତୁମ ପାଖରେ ରହି ବେପାର ଶିଖିବାକୁ ମୁଁ ଅବା ମନା କରିବି କାହିଁକି ? ତା ଛଡ଼ା, ତୁମ ପାଖରେ ରହିଲେ, ତୁମେ ତାକୁ ପାଠ କଥା ତିଆରିବ । ଭୁଲ ବାଟ ଚିହ୍ନାଇ ଭଲ ବାଟକୁ ଆଣିବ । ତୁମେ ତା'ର ମୁରବୀ ହବ । କିଛି ଦିନ ତୁମ ପାଖରୁ ଶିକ୍ଷା ପାଇଲେ, ତାର ଦୁଷ୍ଟାମିପଣ ଭାଙ୍ଗି ଯିବ । ସେଇଆ କର । ତାକୁ ବାଟକୁ ଆଣ । ଭଗବାନ ତୁମର ମଙ୍ଗଳ କରିବେ ।

ଆଲାଦିନର ମାଆ ଆଲାଦିନକୁ ସଙ୍ଗରେ ପଠାଇବାକୁ ରାଜି ହେବାରୁ ଫକୀର ବୁଢ଼ାର ମନ ଆନନ୍ଦରେ ଫୁଲିଗଲା । ମନେ ମନେ ଭାବିଲା, ମଲ୍ଲ ଖୋଜୁଥିଲା ଯାହା, ବଜାଦ ବତାଇଲା ତାହା । ଆଉ ଚିନ୍ତା କ'ଣ ?

ଆଲାଦିନର ମାଆ ଆଲାଦିନକୁ ଦାଦା ସଙ୍ଗରେ ସହର ଯିବା କଥା କହିବାରୁ ଆଲାଦିନ ଆନନ୍ଦରେ ପରସ୍ତେ ନାଚିଗଲା । ସେ ଫକୀର ଦାଦା ସଙ୍ଗରେ ଯିବାକୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲା ।

ଫକୀର ବୁଢ଼ା ଆଲାଦିନ୍‌ର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଦେଖି ଆହୁରି ଖୁସି ହେଲା । ସେ ଆଉ କିଛି ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କରି ଆଲାଦିନ୍‌କୁ ସଙ୍ଗରେ ଧରି ବାହାରିଲା । ଗଲାବେଳେ ଆଲାଦିନ୍‌ର ମାଆ ହାତରେ ଦୁଇଟି ସୁନାମୋହର ଦେଇ କହିଲା, ମୋତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ଆଲା ସୁବିଧାରେ ଯିବ ଆଉ ଫେରିବ ।

ଏତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଲାଦିନ୍ ତା ମାଆ ସଙ୍ଗରେ ଗାଁରେ ଥିଲା । ସହରବଜାର ମୋତେ ଦେଖି ନ ଥିଲା । ଗାଁରେ ସମସ୍ତେ ଚିହ୍ନା ପରିଚିତ । ଗାଁର ସବୁ ସ୍ଥାନ ବି ଚିହ୍ନା । ଏବେ ସେ ପ୍ରଥମ କରି ସହରକୁ ଯାଉଛି । ସେ ପ୍ରଥମ କରି ମାଆକୁ ଛାଡ଼ି, ପରିଚିତ ଗାଁ ଛାଡ଼ି ଦୂରକୁ ଯାଉଛି । କ'ଣ କେମିତି ହବ କଳନା କରି ନ ପାରି ଆଲାଦିନ୍‌ର ମାଆ ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛିଲେ । ଯେତେ ହେଲେ ତ ମାଆ ମନ ! ଧନୀ ହେଉ କି ଗରିବ ହେଉ, ସବୁ ପୁଅ ସମାନ । ମାଆ ମନ ସମାନ ।

ଗାଁ ଓ ମା ଠାରୁ ଦୂରରେ

ଆଲ୍ଲାଦିନ୍ ଆନନ୍ଦରେ ତା' ଫକୀର ଦାଦା ସଙ୍ଗରେ ଅତି ଆପଣାର ମାଆ, ଅତି ପରିଚିତ ଗାଁ ଛାଡ଼ି ସହର ଦେଖିବ ବୋଲି ଚାଲି ଆସିଲା ସିନା, ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ପୋଖରୀରେ ପହଞ୍ଚି ପହଞ୍ଚି ତା ମନ ଆଉଟି ହେଲା । ସେ ସେହି ପୋଖରୀକୁ ଚାହିଁ ଘଡ଼ିଏ କାଳ ଛିଡ଼ା ହେଲା ।

ଫକୀର ଦାଦା ତାଗିଦ୍ କଲା, ଉଛୁର ହେଉଛି । ଶୀଘ୍ର ଆ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଫକୀର ଦାଦାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏଥର ଫକୀର ବୁଢ଼ା ଆଲ୍ଲାଦିନ୍‌ର ହାତ ଧରି ଚାଲିଲା ତା' ମନ ବଦଳାଇବାକୁ ବାରକଥା କହିଲା ।

ଏହାପରେ ସେ ଦୁହେଁ ସହର ସୀମାରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ଆଲ୍ଲାଦିନ୍ ଦେଖିଲା, ତା' ଗାଁ ଅନେକ ଦୂରରେ ରହି ଗଲାଣି । ସେଇଠୁ ଆଉ ଗାଁ ଓ ମାଆ ମୁହଁ ଦେଖାଯିବ ନାହିଁ ।

ଏହା ଆଗରୁ ଆଲ୍ଲାଦିନ ସହରବଜାର କେବେ ଦେଖି ନ ଥିଲା । ସହରର ଜନଗହଳି, ଘୋଡ଼ାଗାଡ଼ି ଓ ଦୋକାନବଜାର ଦେଖି ସେ ଚମକି ପଡ଼ୁଥାଏ । ଭାରୁଥାଏ, ଏତେ ଲୋକ ଏତେ ଘୋଡ଼ାଗାଡ଼ି ଏଠାକୁ ଆସିଲା କେମିତି ? ସହରବଜାରର

ଭଲିକି ଭଲି ଜିନିଷ ଦେଖି ତା' ଆଖି ଝଲସି ଉଠୁଥାଏ ।
ଚାଲିବା ବାଟରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ସେ ସେହି ଅପୂର୍ବ ଜିନିଷ
ଆଡ଼କୁ ଚାହେଁ । ଚାଲି ଯାଉଥିବା ଲୋକେ ଆଲ୍ଲାଦିନର ଅଭୁତ
ମତିଗତି ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି । ତା ପରେ ଭାବି ନିଅନ୍ତି,
ବୋଧହୁଏ ନିରାଟ ମଫସଲରୁ ଆସିଛି । ନୂଆ କରି ସହର
ବୁଲୁଛି । ସେଇଥିପାଇଁ ଏ ଛନକା ଛନକା ଚାହାଣି । ସେମାନେ
ତାକୁ କିଛି ନ କହି ବାଟ ଭାଙ୍ଗି ଚାଲି ଯା'ନ୍ତି, ଗୋଟିଏ
ସ୍ଥାନରେ ବହୁ ସମୟ ଧରି ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିବା ଦେଖିଲେ, ଫକୀର
ବୁଢ଼ା ମନେ ମନେ ବିରକ୍ତ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ତା'ର ସେହି ବିରକ୍ତି
ଭାବକୁ ଗୋପନ ରଖି କହେ, କିରେ ଆଲ୍ଲା ! ଅଟକି ଯାଉଛୁ
ଯେ ! ବେଳ ବୁଡ଼ିଯିବ । ଆମକୁ ଆହୁରି ଅନେକ ବାଟ ଯିବାକୁ
ହେବ ପରା !

ଆଲ୍ଲାଦିନର ମନର ମୋହ ଭାଙ୍ଗି ଯାଏ । ଭାବେ, ଆରେ
ସତେତ ! ଏମିତି ଚାହିଁ ବସିଲେ ସହର ଭିତରେ ବେଳ ବୁଡ଼ିଯିବ ।
ଫକୀର ଦାଦାର ଘରେ ପହୁଞ୍ଚି ହବ ନାହିଁ । ସେ ତରବର
ହୋଇ ଚାଲେ ।

ଏମିତି ଚାଲୁ ଚାଲୁ ସହର ଶେଷ ହେଲା । ତେବେ
ମଧ୍ୟ ଫକୀର ଦାଦାର ଘର ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ଆଲ୍ଲାଦିନ ପଚାରିଲା,
ଦାଦା ! ତମ ଘର କେଉଁଠି ? ଆଉ କେତେ ବାଟ ?

ଫକୀର ବୁଢ଼ା କହିଲା, ସହର ତେଇଁଲେ ଆଉ ଅଳ୍ପ
ଦୂର । ତୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନା । ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଆ !

ବର୍ତ୍ତମାନ ସହରର ଜନଗହଳି ଆଉ ନାହିଁ । ନିଛାଟିଆ
ରାସ୍ତା । ଚାରିଆଡ଼େ ଶୂନ୍ୟଗାନ । ଆକାଶ ମାଡ଼ିବସିଲା ପରି
ଲାଗୁଛି । ବୁଢ଼ା ସାଙ୍ଗରେ ଆଲ୍ଲାଦିନ ଡରିମରି ଚାଲିଛି ।

ସେମାନେ ଶେଷରେ ଗୋଟିଏ ଖୋଲା ଜାଗାରେ

ପହୁଞ୍ଚିଲେ । ଶୁଣାନ ହେବ ନା କ'ଣ ! ବୁଢ଼ା ଫକୀର ଗୋଟିଏ
ଗଛମୂଳେ ବସି ଆଲ୍ଲାଦିନକୁ କିଛି କାଠ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ
କହିଲା । ତା'କଥା ମାନି ପଡ଼ିଆରେ ବୁଲି ବୁଲି ଆଲ୍ଲାଦିନ
କାଠ-କାଠି-କୁଟା ଯାହା ପାଇଲା, ବୁଢ଼ା ପାଖରେ ଆଣି ଜମାକଲା ।

ଫକୀର ବୁଢ଼ା ଜମା ହୋଇଥିବା କାଠ-କୁଟାରେ ନିଆଁ
ଲଗାଇ ଜାଳିଲା । ତାପରେ ସେହି ଜଳନ୍ତା ନିଆଁ ଉପରେ
ମନ୍ତ୍ର-ପାଉଁଶ ଟିକିଏ ଯେମିତି ପକାଇ ଦେଇଛି, ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ
ସେ ନିଆଁ ଉପରେ ଧୂଆଁ ଗୁଡ଼ିଏ ଜମା ହୋଇଗଲା । ସେଇଟା
ଗୋଟିଏ ଧୂଆଁର ପାହାଡ଼ ପାଲଟି ଗଲା । ଧୂଆଁର ପାହାଡ଼
ଉଭେଇ ଯିବା ପରେ, ସେ ସ୍ଥାନରେ ମାଟି ଫାଟି ଦୁଇଭାଗ
ହୋଇଗଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଏହା ଦେଖି ତାକୁ ବ୍ ହୋଇ ଉଠିଥାଏ । ସେ
ଏକ ସଙ୍ଗରେ ସେହି ଫଟା ମାଟି ଓ ଫକୀର ବୁଢ଼ାର ମୁହଁକୁ
ବଲବଲ କରି ଚାହିଁବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ମାଟିତଳେ ଆଲ୍ଲାଦିନ ଓ କୁହୁକ ଦୀପ

ଫକୀର ବୁଢ଼ା ଆଲ୍ଲାଦିନକୁ କହିଲା, ମୋ ସୁନା ପୁଅଟା ପରା ! ଯାହା କହୁଛି ମନ ଦେଇ ଶୁଣ । ଯେମିତି କରିବାକୁ କହିବି, ସେମିତି କରିବୁ । ଟିକିଏ ଏପଟ ସେପଟ କରିବୁ ନାହିଁ । ଏପଟ ସେପଟ ହେଲେ ମହା ବିପଦ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଫକୀର ବୁଢ଼ାର ମୁହଁକୁ ବଲବଲ କରି ଅନେଇ ରହିଥାଏ ।

ଫକୀର ବୁଢ଼ା କହିଲା, ତୁ ଏ ଫାଟ ଭିତରେ ପଶିଯା । ମାଟିତଳେ ପାହାଚ ପଡ଼ିଛି । ପାହାଚ ତେଜିଲେ ଘର ପଡ଼ିବ । ସେ ଘରେ ସୁନା, ରୂପା, ହୀରା, ମୋତି, ମାଣିକ୍ୟ ଗଦାଗଦା ହୋଇ ରଖା ଯାଇଛି—ତାକୁ ଜମା ଛୁଇଁବୁ ନାହିଁ କି ତା ପାଖରେ ଅଟକି ଯିବୁ ନାହିଁ । ତାପରେ ଦେଖିବୁ ଘର କୋଣକୁ ଦୀପଟିଏ ଜଳୁଥିବ । ସେହି ଦୀପର ନିଆଁ ଲିଭାଇ ଖାଲି ଦୀପଟିକୁ ନେଇ ଆସିବୁ । ଜମା ତେରି କରିବୁ ନାହିଁ । ବୁଝିଲୁ ?

ଫକୀର ବୁଢ଼ାର କଥା ଶୁଣି ଆଲ୍ଲାଦିନର ହାଲୁକ ଶୁଖିଗଲା । ଭୟରେ ସେ ଛାନିଆ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ଡରି ଡରି କହିଲା, ଦାଦା ! ଭାରି ଭୟ ଲାଗୁଛି । ଏତେକଥା ମୁଁ ପାରିବି ନାହିଁ ।

ଫକୀର ବୁଢ଼ା କହିଲା; ଭୟ କ'ଣ ? ମୁଁ ପରା କହୁଛି !
ମୁଁ ଏଇଠି ବସିଛି । ତୁ ଯିବୁ ଆଉ ଆସିବୁ । ମୋ କହିବା
ଅନୁସାରେ କାମ କଲେ କିଛି ହବ ନାହିଁ । ତୋତେ ବହୁତ
ଜିନିଷ ଦେବି । ଯା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ତଥାପି ଯିବାକୁ ମଜିଲା ନାହିଁ ।

ଏହା ଦେଖି ଫକୀର ବୁଢ଼ା ତା ହାତରୁ ମୁଦିଟିଏ କାଢ଼ି
ଆଲ୍ଲାଦିନ ହାତରେ ପିନ୍ଧାଇ ଦେଲା । କହିଲା, ଏ ମୁଦିର
ବହୁତ ଗୁଣ । ଏ ମୁଦି ପିନ୍ଧିଲେ ଡରଭୟ ସବୁ ଚାଲିଯାଏ ।
ତୁ ଏହାକୁ ପିନ୍ଧି ମାଟି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଯା । ଭୟ କରନା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଆଉ କରେ କ'ଣ ? ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଡରି
ମରି ମାଟି ଫାଟ ଦେଇ ଭିତରକୁ ପଶିଲା । ସତକୁ ସତ
ମାଟି ତଳେ ପାହାଚ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେହି ପାହାଚରେ ସେ
ଧୀରେ ଧୀରେ ଓହ୍ଲାଇ ମାଟିତଳ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା ।

ମାଟିତଳେ ଦେଖିଲା, ଗୋଟିଏ ନୁହେଁ ଅନେକ ଘର
ଅଛି । କେଉଁ ଘରେ ସୁନା ତ କେଉଁ ଘରେ ରୂପା ଭର୍ତ୍ତି
ହୋଇଛି । ପ୍ରତି ଘରେ ବହୁ ମୂଲ୍ୟ ଜିନିଷମାନ ରଖା ଯାଇଛି ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ମନ ଭିତରୁ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଭୟ ଭାବ
କଟି ଯାଉଥାଏ । ଶେଷରେ ସେ ନିର୍ଭୟ ହୋଇ ଛିଡ଼ା ହେଲା
ଓ ବୁଢ଼ା ଫକୀର କହିଥିବା ଜଳନ୍ତା ଦୀପ ଖୋଜି ବସିଲା ।

ଦୀପ ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ସେ ଆହୁରି ଅନେକ ଜିନିଷ
ଦେଖିଲା, ଯାହା ସେ ଜୀବନରେ କେବେ ଦେଖି ନାହିଁ କି
ଜାଣି ନାହିଁ । ତଥାପି ସେହି ଘରମାନଙ୍କରୁ କିଛି ହେଲେ ଜିନିଷ
ଛୁଇଁଲା ନାହିଁ ।

ଶେଷରେ ସେ ଦେଖିଲା, ଗୋଟିଏ ଘରେ ଦୀପଟିଏ

ଜଳୁଛି । ସେହି ଦୀପକୁ ଦେଖି ଆଲ୍ଲାଦିନ ଖୁବ୍ ଖୁସି ହୋଇଗଲା । ତା'ପରେ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଯାଇ ସେହି ଦୀପ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହେଲା ଓ ଜଳନ୍ତା ଦୀପକୁ ଧପକିନା ଲିଭାଇ ପକାଇଲା । ଦୀପ କାଳେ ତାତି ଯାଇଥିବ, ଏହା ଭାବି ସାମାନ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା କଲା । ତା ପରେ ଦେଖିଲା, ଦୀପଟି ଖୁବ୍ ଥଣ୍ଡା ହୋଇ ଯାଇଛି । ସେ ତାକୁ ହାତ ମୁଠାରେ ରଖି, ଯେଉଁ ବାଟରେ ସେହି ଘର ଭିତରେ ପଶିଥିଲା, ଠିକ୍ ସେହି ବାଟରେ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଫେରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଫେରିବା ବାଟରେ ଗୋଟିଏ ବଗିଚା ପଡ଼ିଲା । ବଗିଚାରେ ବହୁ ପ୍ରକାରର ଗଛ ଲାଗିଥିଲା । ସେହି ଗଛମାନଙ୍କୁ ସେ

ଚିହ୍ନି ପାରିଲା ନାହିଁ । କାରଣ ସେପରି ଗଛ ଜୀବନରେ ସେ କେବେହେଲେ ଦେଖି ନ ଥିଲା ।

ଗଛମାନଙ୍କରେ ଅନେକ ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ଫୁଟିଥିଲା । ଫଳ ଭାରରେ ଗଛର ତାଳଗୁଡ଼ିକ ତଳକୁ ନଇଁ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ସେହି ତାଳମାନଙ୍କରୁ ମନ ଆନନ୍ଦରେ କେତେକ ଆଖି ଝଲସା ଫଳ ତୋଳିଲା । ତାକୁ ଗୋଟିଏ ହାତରେ ଧରି ଅନ୍ୟ ହାତରେ ସେହି ଦୀପତି ଧରି ସେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରୁ ମାଟି ତଳକୁ ଯାଇଥିଲା, ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଫେରି ଆସିଲା ।

ଫଟା ଭୂଇଁ ପାଖରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଆଲ୍ଲାଦିନ ଦେଖିଲା, ସେଇଠୁ ଖୋଲା ଆକାଶ ଦିଶୁଛି । ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ବି' ତେରଛା ହୋଇ ତା' ଦେହ ଉପରେ ପଡୁଛି । ଦେହରେ ଖୋଲା ପବନ ବାଜିବାରୁ ସେ ସୁସ୍ଥ ଅନୁଭବ କଲା ।

ବାହାରେ ଫକୀର ବୁଢ଼ା ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଥାଏ । ତା' ମନ ଭିତରେ ଆବେଶ ଭରିଥାଏ । ମାଟିତଳେ ଆଲ୍ଲାଦିନର ପାଦଶବ୍ଦ ଶୁଣି ସେ ଖୁସି ହୋଇଗଲା । ତା ପରେ ଉଚ୍ଚ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ଆସିଲୁ ବାପ ?

ହଁ, ଆସିଗଲି । ଆଲ୍ଲାଦିନ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ବାପ ଆଣିଛୁତ ? ଫକୀର ବୁଢ଼ା ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

ହଁ, ଆଣିଛି । ଆଲ୍ଲାଦିନ କହିଲା ।

ଦେ ବାପ ! ମୋ' ହାତକୁ ସେ ଦୀପଟା ବଢ଼ାଇ ଦେ । ଏହାକହି ଫକୀର ବୁଢ଼ା ହାତ ଲମ୍ବାଇଲା ।

ମଜା ଦେଖିବ ବୋଲି ଆଲ୍ଲାଦିନ ଦୁଷ୍ଟାମି କରି କହିଲା, ନା ଦେବି ନାହିଁ ।

କିରେ, ଦେବୁନି କାହିଁକି ବୁଡ଼ା ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

ଦୀପ ମୁଁ ଆଣିଛି । ସେଇଟା ମୋର । ତୁମକୁ ଦେବି ନାହିଁ । ଆଲ୍ଲାଦିନ କହିଲା ।

ଏ କଥା ଶୁଣି ବୁଡ଼ା ଫକୀର ରାଗିଗଲା । ବଡ଼ ପାଟିରେ କହିଲା, ଭଲଗତି ଅଛିତ ଦେଇ ପକା । ନ ହେଲେ ଦେଖିବୁ ।

କହିଲି ପରା, ଦେବି ନାହିଁ । ଆଲ୍ଲାଦିନ ଉତ୍ତର ଦେଇ ହସିଲା ।

ଏଥର ଫକୀର ବୁଡ଼ା ଅଗ୍ନିଶର୍ମା ହୋଇ ଉଠିଲା । କହିଲା, ଦୀପ ନ ଦେବାର ମଜା ପା' ଏହା କହି ସେ ମାଟି ଉପରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜିନିଷ ପକାଇ ମନ୍ତ୍ର କରିଦେଲା । ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ଫାଟ ମୁହଁ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ।

ବୁଡ଼ା ଫକୀର ଆଲ୍ଲାଦିନ ଉପରେ ଅଭିଶାପ ଢାଳି ଢାଳି ଚାଲିଗଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଦେଖିଲା, ମାଟି ଉପରକୁ ଯିବା ରାସ୍ତା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ମଜା କରିବା ଫଳ ମିଳିଗଲା । ସେ ଏବେ ବାହାରକୁ ଯିବ କେମିତି ? ବିପଦରେ ପଡ଼ି ସେ ମାଆ କଥା ମନେ ପକାଇଲା । ଆଉ ହୁଏତ ତା' ଗାଁ ଓ ମାଆ ମୁହଁ ଦେଖି ପାରିବ ନାହିଁ । ତାକୁ କାନ୍ଦ ମାଡ଼ିଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ମାଟିତଳେ ଆଲ୍ଲାଦିନ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ରହିଲା । ଯେଉଁ ଦୀପ ପାଇଁ ଏତେ କାଷ୍ଠ, ଏତେ ହଟତମଟ, ସେଇ ଦୀପଟା ବି' ଆଲ୍ଲାଦିନ ପାଖରେ ମାଟିତଳେ ରହିଲା ।

ତାପରେ-

କୁହୁକ-ମୁଦି ଓ କୁହୁକ-ଦୀପର କରାମତି

ତା'ପରେ ଆଲ୍ଲାଦିନକୁ ଚଉଦିଗ ଅନ୍ଧାର ଦେଖାଗଲା । ପାଖରେ କେହି ନାହିଁ । ମାଟି ତଳେ ଯେଉଁ ଘରମାନ ଅଛି, ସେଇଠି ଖାଲି ଜିନିଷ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଛି, ଲୋକବାକର ଦେଖା ନାହିଁ । ସେହି ଜିନିଷମାନ ଯେତେ ମୂଲ୍ୟବାନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ତା' ସଙ୍ଗରେ ତ ସୁଖଦୁଃଖ ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ! ଧନରତ୍ନର ଗୋଦାମ ଘର ଭିତରେ ବସି ମଧ୍ୟ ଆଲ୍ଲାଦିନ ନିଜକୁ ଖୁବ ଅସହାୟ ମନେ କଲା । ତା'ର ମନେ ହେଲା, ତାହାଠୁ ବଳି ଦୁଃଖୀ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ନିରାଶ ହୋଇ ବଡ଼ ପାଟିରେ କାଦିବାକୁ ଲାଗିଲା । ମା ଥିଲେ ପାଖକୁ ଧାଇଁ ଆସନ୍ତେ । ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି 'ମୋ ବାପ, ମୋ ଧନ' କହି ଆଶ୍ୱାସନା ଦିଅନ୍ତେ । ସେ କାହିଁ କେତେ ଦୂରରେ । ତା ପାଟି ମାଟି ତଳେ ମିଶି ଯାଉଛି । ମାଟି ଉପରକୁ ଗଲେ ସିନା କେହି ଲୋକ ଆହା କରି ପାଖକୁ ଆସନ୍ତେ !

ସେ ସେହି ରୁଡ଼ା ଫକୀର ଦାଦା ସଙ୍ଗରେ ଦୁଷ୍ମାନି କରିଥିବାରୁ ନିଜକୁ ନିଜେ ଦୋଷୀ କଲା । ମନକୁ ମନ କହିହେଲା,

‘ଦାଦା’ ସଙ୍ଗରେ ଦୁଷ୍ଟାମି କରିବା ଭଲ ହେଲା ନାହିଁ । ଛାର ଦାପଟା ପାଇଁ ଏତେ ଅନର୍ଥ । ସେ ସେହି ଦାପଟାକୁ ତାଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଥିଲେ ଏତେ କାଷ୍ଠ କାରଖାନା ଘଟି ନଥାନ୍ତା । ଏବେ ହୁଏତ ସେ ନିଷ୍ପିନ୍ନରେ ‘ଦାଦା’ ପାଖରେ ଥାଆନ୍ତା !

କିନ୍ତୁ ଆଲ୍ଲାଦିନ କେବେହେଲେ ଭାବି ନ ଥିଲା ଯେ, ତା ହାତରେ ଯେଉଁ ଦାପଟା ଅଛି, ତାହା ସାମାନ୍ୟ ଦାପ ନୁହେଁ, ସେଇଟା ଗୋଟିଏ ‘କୁହୁକ ଦାପ’ । ସେ ଦାପର ଅନେକ କରାମତି । ଯାହା କହିବ କରିବ, ଯାହା ମାଗିବ ଦେବ ।

ପୁଣି ସେହି ଫକୀର ବୁଢ଼ା ଭୟ ହେବ ନାହିଁ ବୋଲି ତା ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ଯେଉଁ ମୁଦି ଗୋଟିକ ପିନ୍ଧାଇ ଦେଇଥିଲା, ତାହା ମଧ୍ୟ ଏକ କୁହୁକ ମୁଦି । ସେ ମୁଦି ବଳରେ ଅସାଧ୍ୟ ସାଧନ କରାଯାଇ ପାରେ । ତାକୁ ଘଷି ଦେଲେ, ‘ମୁଦି-ଶକ୍ତି’ ବାହାରି ମୁନିବର ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରେ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଏତେବଡ଼ ଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ମଧ୍ୟ କିଛି କରି ପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ନିଜକୁ ଖୁବ୍ ଦୁର୍ବଳ ଓ ଅସହାୟ ମନେ କଲା । କାରଣ ସେହି ମୁଦି ଓ ଦାପର ‘କୁହୁକ ଶକ୍ତି’ କଥା ତାକୁ କେହି କେବେ କହି ନ ଥିଲେ । ସେ ସେହି ବହୁମୂଲ୍ୟ ମୁଦି ଓ ଦାପର ବ୍ୟବହାର କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନ ଥିଲା ।

ଜିନିଷର ବ୍ୟବହାର ଉପରେ ତା’ର ମୂଲ୍ୟ ନିରୂପଣ କରାଯାଏ । ଅନ୍ଧ ହାତକୁ ଦର୍ପଣଟିଏ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ସେ ତା’ର ଯେଉଁ ମୂଲ୍ୟ ବୁଝିବ, ଆଲ୍ଲାଦିନ ହାତରେ ଥିବା ‘ମୁଦି’

ଓ ‘ଦାପର’ ସେହି ମୂଲ୍ୟ ବୁଝିଲା ।

ଆଲାଦିନ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନଥିଲା ଯେ, ଯେଉଁ ଫକୀର ବୁଢ଼ା ଆସି ତାକୁ ସେଦିନ ‘ଦାଦା’ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେଲା ଓ ଅନେକ ସ୍ନେହ କଲା, ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଆଲାଦିନର କିଛି ହୁଏ ନାହିଁ । ଆଲାଦିନର ଦାଦା ବୋଲି କେହି ନ ଥିଲେ । ତା ମା ମଧ୍ୟ ସେହି ଫକୀର ବୁଢ଼ା ପାଖରୁ ସୁନା ମୋହର ଓ ସହାନୁଭୂତି ପାଇ, ତାକୁ ଦାଦା ବୋଲି ଧରି ନେଇ ଥିଲେ ।

ସେହି ଫକୀର ବେଶରେ ଯିବା ଆସିବା କରୁଥିବା ବୁଢ଼ା ଜଣକ ପ୍ରକୃତରେ ଜଣେ ଯାଦୁକର ଥିଲା । ସେହି କୁହୁକ ଦୀପ ହାସଲ କରିବାକୁ ସେ ଆଲାଦିନ ପରି ଏକ ଚଞ୍ଚଳମନା, ସାହସୀ ପିଲା ଖୋଜୁଥିଲା । ଯେକୌଣସି ପିଲା ହାତରେ ପାତାଳପୁରୀ ଯାଇ ଦୀପ ଆଣିବା କାମ ହୋଇ ପାରି ନ ଥାନ୍ତା । ତେଣୁ ସେ ସାହସୀ ବାଳକ ଆଲାଦିନକୁ ଠାବ କରି ତା ପାଖରେ ‘ଦାଦା’ ଅଭିନୟ କରିଥିଲା । ପୁଣି ଆଲାଦିନର ବିଧବା ଓ ଦୁଃଖିନୀ ମାଆ ମନରେ ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମାଇବା ପାଇଁ, ତା ହାତରେ ଅଯାଚିତ ଭାବରେ ସୁନାମୋହର ଦାନ କରିଥିଲା । ଅବଶେଷରେ ସେ ମାଆପୁଅକୁ ବିଶ୍ୱାସକୁ ନେଇ, ଆଲାଦିନକୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ଆସିଲା । ମାଟି ତଳର କୁହୁକ ଦୀପଟି ତା’ ହାତରେ ପଡ଼ିଥିଲେ ଯାହା ଚାହିଁଥାନ୍ତା ସବୁ କରି ପାରିଥାନ୍ତା । ପୃଥିବୀରେ ସେ ଏକ ମସ୍ତବତ୍ ଧନୀ ପାଲଟି ଯାଇଥାନ୍ତା । କେରାଣ୍ଡି ବସାଇ ଶେଉଳ ଧରିବାକୁ ଭାବିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଚାଲାକ ଆଲାଦିନ ସେତକ କରାଇ ଦେଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ରାଗରେ ମାଟି ମୁହଁ ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ଚାଲିଗଲା ।

ଆଲାଦିନ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ହାଲିଆ ହେଲା । ତାକୁ ଖୁବ୍ ଭୋକ ଓ ଶୋଷ ଲାଗୁଥାଏ । ସେ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବରେ

ବସି ବସି ହାତର ଆଙ୍ଗୁଠି ଫୁଟାଉଥିବା ବେଳେ ସେହି କୁହୁକ ମୁଦି ଦେହରେ ତା ହାତ ଘଷି ହୋଇଗଲା ।

ଆଉ ତା ପରେ ?

ହଠାତ୍ ତା' ସାମନାରେ ଏକ ଧୂଆଁ କୁଣ୍ଡଳୀ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା ଓ ତା' ଭିତରୁ ଅସୁର ପରି ଏକ ଦୀର୍ଘକାୟ ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତି ବାହାରି ହାତ ଯୋଡ଼ି ଠିଆ ହେଲା ।

ଆଲାଦିନର ସାହସକୁ ଧନ୍ୟବାଦ । ସେ ଡରି ନ ଯାଇ ପଚାରିଲା, ତୁ କିଏ ? ତୋର ନାମ କ'ଣ ?

ସେହି ବିରାଟ ଛାୟା ମୂର୍ତ୍ତି ସେହିପରି ଯୋଡ଼ ହାତରେ ଠିଆ ହୋଇ ବିନୀତ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ମୁଁ ‘ମୁଦି-ଶକ୍ତି’ । ଏ ମୁଦିର ମାଲିକ ମୋର ମୁନିବ । ମୁଁ ତା’ର ଦାସ । ମୋତେ ଯାହା ଆଦେଶ ହେବ, କରିବି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଦେଶ କରନ୍ତୁ ।

ଆଲାଦିନ ଏହା ଶୁଣି ଖୁସି ହୋଇଗଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତା’ର ମାଆ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା । ସେ ଭାବିଲା, ମାଆ ପାଖକୁ ଗଲେ ରକ୍ଷା । ‘ମୁଦି-ଶକ୍ତି’କୁ ଆଦେଶ କଲା, ମୋତେ ଶୀଘ୍ର ନେଇ ଆମ ଘର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେ । ପାରିବୁ ତ ?

ଆଲାଦିନର ମୁହଁରୁ କଥା ସରିଛି କି ନାହିଁ, ‘ମୁଦି-ଶକ୍ତି’ ତାକୁ ଅଦୃଶ୍ୟରେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆଣି ତା’ଘର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଲା । ଆଲାଦିନ ହସି ହସି ଯାଇ ଘର ଭିତରେ ପଶିଲା ।

ଆଲାଦିନକୁ ଘରୁ ଛାଡ଼ି ଦେଲା ପରେ ତା’ମାଆ ମୁହଁ ଶୁଖାଇ ଘର କୋଣରେ ବସିଥାଏ । ପୁଣି ତା’ର ଫେରିବାରେ ବିଳମ୍ବ ହେବା ଦେଖି ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି କେତେ କ’ଣ ଭାବି ଯାଉଥାଏ । ଆଲାଦିନର ‘ମାଆ’ ତାଙ୍କ ଶୁଣି ମା ବୁଢ଼ୀ ତା’ର ସବୁ ଦୁଃଖ ଭୁଲିଗଲା । ସେ ପୁଅକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ପଚାରିଲା, ତୁ କୁଆଡ଼େ ଥିଲୁରେ ଧନ ? ତୋତେ ନ ଦେଖି ଆଖି ଫୁଟି ଯାଉଥିଲା !

ଆଲାଦିନ ମାଆ ପାଖରେ ବସି ଯାହା ସବୁ ଘଟିଥିଲା, ଗୋଟି ଗୋଟି କରି କହିଗଲା । ତା’ ମାଆ କାବା ହୋଇ ପୁଅର କଥା ସବୁ ଶୁଣି ଯାଉଥାଏ ।

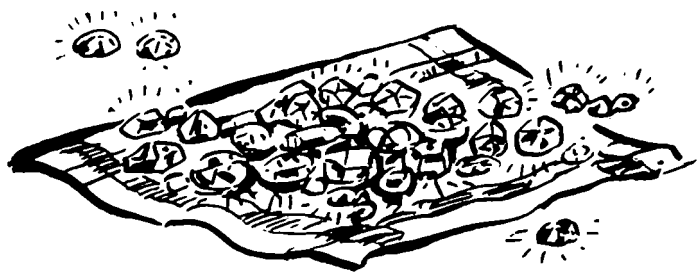
ସବୁକଥା ଶୁଣିବା ପରେ ବୁଢ଼ୀ ସେହି ଫକୀର ବୁଢ଼ାକୁ ଅନେକ ଅଭିଶାପ ଦେଲା । ପୁଅକୁ ଶୁଣାଇ ଶୁଣାଇ କହିଲା, ଆସୁ ଏଥର । ତା' ମଜା କାଢ଼ି ଦେବି, ମୋତେ କ'ଣ ବୋଲି ଭାବିଲାକି ? ବୁଢ଼ାର ସାହସ ତ କମ୍ ନୁହେଁ ! ମୋ ପୁଅକୁ ମାଟିତଳେ ପୋତି ଦେବାକୁ ବସିଥିଲା ! ପୁଣି କହିଲା, କ'ଣ ନାଁ, ମୁଁ ଦାଦା ! ତା'ର ଦାଦାପଣ ଛଡ଼େଇ ଦେବି ।

ମାଆ ପାଖରେ ବସି, ମା'ର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ, ଆଲ୍ଲାଦିନ ସବୁ ଦୁଃଖତକ ଭୁଲିଗଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ମାଟିତଳ ବଗିଚାରୁ ତୋଳି ଆଣିଥିବା ରଙ୍ଗରଞ୍ଜିତା ଫଳ ସବୁ ଅତିସ୍ନା'କୋଳି' ବୋଲି ଭାବି, ବୁଢ଼ୀ ତାକୁ ନେଇ ଘର ଭିତରେ ସାଇତି ରଖିଲା ।

କଥା ଲହସରେ ଆଲ୍ଲାଦିନ କୁହୁକ ମୁଦିର କରାମତି କଥା ଭୁଲିଗଲା ।

ସେ ଦିନ ଘରେ ଖାଇବାକୁ କିଛି ନ ଥାଏ । ଆଲ୍ଲାଦିନ ଓ ତା' ମାଆ ପେଟେ ପେଟେ ପାଣି ପିଇ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ମାଆ ପୁଅ ଉଭୟେ ଉଭୟଙ୍କୁ ପାଇ ଏତେ ଖୁସି ଥିଲେ ଯେ, ଉପବାସ କଷ୍ଟ ବାଧୁଲା ନାହିଁ । କଥାବାଞ୍ଛାରେ ପେଟ ପୂରିଗଲା ।

କୁହୁକ ଦୀପ

ପରଦିନ ସକାଳ ହେଲା—

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଶେଯରୁ ଉଠୁ ଉଠୁ କହିଲା, ମାଆ ! ଭାରି
ଭୋକ !

ମାଆ ବୁଢ଼ୀ ଏକଥା ଶୁଣି ମନ ମାରି ଦେଲା । ଘରେ
କ'ଣ ଅଛି ଯେ ପୁଅ ମୁହଁରେ ଦେବ ? ଭାବିଲା, ପଡ଼ିଶା
ଘରୁ ଧାର ଉଧାର କରି ପୁଅକୁ ଖାଇବାକୁ ଦେବ । କହିଲା,
ଟିକିଏ ଅପେକ୍ଷା କର ଆଲା । ମୁଁ ଯାଜ ଦେଖେ—

ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ଆଲ୍ଲାଦିନର ସେହି ଦୀପ କଥା ମନେ
ପଡ଼ିଗଲା । ସେ କହିଲା, କୁଆଡ଼େ ଯିବାକୁ ହବ ନାହିଁ ମାଆ ।
ଯେଉଁ ଦୀପଟା କାଲି ଆଣି ତୋ' ହାତରେ ଦେଇଥିଲି, ତାକୁ
ମାଜି ପରିଷ୍କାର କରିଦେ । ମୁଁ ତାକୁ ବଜାରରେ ନେଇ ବିକିବି
ଆଉ ଖାଇବା ଜିନିଷ ଆଣିବି । ସେ ଦୀପଟା ଆମର କ'ଣ
ହେବ ?

ଆଲ୍ଲାଦିନର କହିବା ଅନୁସାରେ ତା'ମାଆ ସେହି ପୁରୁଣା
ଦୀପକୁ ମାଜି ରଖିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଏ କ'ଣ ?

ଦାପ ଉପରେ ଥରେ ହାତ ବୁଲାଇ ଦେଖନ୍ତି କି ନାହିଁ,
ଏକ ମହରତ ଛାୟା ମୂର୍ତ୍ତି ଆସି ତା ଆଗରେ ଛିଡ଼ା ହେଲା ।
କହିଲା ମୋତେ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆ ସେହି ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଦେଖି ଡରିଗଲା ଓ
ପୁଅକୁ ଡାକ ପକାଇଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ହଠାତ୍ ସେହି ମୁଦି-ଶକ୍ତି କଥା ମନେ
ପଡ଼ିଗଲା । ସେ ଆଦୌ ଡରିଲା ନାହିଁ । ପ୍ରଶ୍ନ କଲା, ତୁ
କିଏ ? ତୋର କାମ କ'ଣ ?

ଅନ୍ଧସ ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତି କହିଲା, ମୁଁ ‘ଦୀପ ଶକ୍ତି’ । ମୋତେ ଯାହା ଆଦେଶ ଦେବ, କରିବି ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଏ କଥା ଶୁଣି ଖୁସି ହୋଇଗଲା ଓ ‘ଦୀପ-ଶକ୍ତି’କୁ କହିଲା, ଚଞ୍ଚଳ ଆମପାଇଁ ଭଲଭଲ ଖାଇବା ଜିନିଷ ନେଇ ଆ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଓ ତା’ ମାଆ ଘର ଭିତରେ ଯାଇ ବସିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ, ସେହି ‘ଦୀପ-ଶକ୍ତି’ ରୂପା ଆଳିଆରେ ଅନେକ ଭଲ ଭଲ ଖାଇବା ଜିନିଷ ଆଣି ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଲା । ତା ପରେ ସେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଓ ତା’ର ମାଆ ପେଟ ପୂରାଇ ସେହି ଭଲ ଜିନିଷ ସବୁ ଖାଇଲେ ଓ ସୁଖରେ ରହିଲେ ।

ଏହିପରି ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଦରକାର ପଡ଼େ, ଦୀପ ଘଷି ‘ଦୀପ-ଶକ୍ତି’କୁ ଡାକରା ଦିଅନ୍ତି । ଆଦେଶ ପାଇବା ମାତ୍ରେ ‘ଦୀପ-ଶକ୍ତି’ ସବୁ କିଛି ପୂରଣ କରିଦିଏ ।

ଆଉ ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆକୁ ପର ଘରେ ମୂଲ ଲାଗିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ଦୀପ ଯୋଗୁ ଆଲ୍ଲାଦିନ ମଧ୍ୟ ଆରାମରେ ରହିଲା ।

ଏହିପରି ଭାବରେ ମାଆପୁଅ ଦୁହେଁ ମହା ମଉଜରେ ଦିନ କାଟିଲେ । ଅଭାବ ଅସୁବିଧା କିଛିହେଲେ ରହିଲା ନାହିଁ । ଦୁଃଖର ଦିନ ପାହିଗଲା ।

ରାଜକୁମାରୀ ସଙ୍ଗେ ଭେଟ

ଆଲାଦିନ କ୍ରମେ ବଡ଼ ହେଲା—

ଥରେ ସେ ସହରକୁ ଯାଇ ମନ ଆନନ୍ଦରେ ବୁଲୁଛି,
ସେ ଦେଶର ରାଜକୁମାରୀକୁ ଦେଖିଲା ।

ରାଜକୁମାରୀର ରୂପ ଦେଖି ଆଲାଦିନର ମନ ଲାଖିଗଲା ।
ତାର ମନେ ହେଲା, ସତେ ଅବା ସରଗ ପରୀଟିଏ ସହରରେ
ଆସି ବୁଲୁଛି ।

ରାଜକୁମାରୀ ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦରୀ । ଗୋଟିଏ
ଚାଉଳରେ ଗଢ଼ା । ଖୁଣିବାକୁ କିଛି ନାହିଁ । ତା ହସରେ ଚମ୍ପା
ଫୁଲ ଫୁଟୁଛି ।

ଆଲାଦିନ ତାକୁ ଦେଖି ମନେ ମନେ ସ୍ଥିର କଲା, ଯେମିତି
ହେଉ, ରାଜକୁମାରୀକୁ ବାହା ହେବ ।

ଆଲାଦିନ ସେଦିନ ସହରରୁ ଫେରି ମୁହଁ ଶୁଖାଇ, ମନ
ମାରି ବସିଲା । ତା ମନରେ ସୁଖଶାନ୍ତି ନ ଥାଏ । ଖିଆପିଆରେ
ମଧ୍ୟ ଠିକ୍‌ଠିକ୍‌ଶା ରହିଲା ନାହିଁ । ଆଗର ସେହି ହସ ହସ
କଥା କି ମନଫୁଲାଣିଆ ଗୀତ ନାହିଁ । ସତେ ଅବା ବଡ଼

ଜିନିଷଟିଏ ହଜାଇ ଦେଇଛି । ଖେଳି ବୁଲି ନ ଯାଇ ମୁହଁ
ମାଡ଼ି ବିଛଣାରେ ପଡ଼ି ରହୁଛି ।

ପୁଅର ଏ ପ୍ରକାର ଗତିବିଧି ଦେଖି ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆ
ପ୍ରମାଦ ଗଣିଲେ । ସେ ପୁଅର ଶୋଇଲା ଖଟ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା
ହୋଇ ପଚାରିଲା, ତୋର କ'ଣ ହେଇଛିରେ ଆଲା ! କାହିଁକି
ମନମାରି ଶୋଇ ରହିଛୁ । ଖିଆପିଆରେ ଠିକ୍ ଠିକଣା ରହୁନାହିଁ ।
ତୋତେ କିଏ କ'ଣ କହିଲା କି ?

ଆଲ୍ଲାଦିନ ସବୁ ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ନ ଶୁଣିଲା ପରି ପଡ଼ି
ରହିଥାଏ ।

ବୁଢ଼ୀ ପୁଅର ମୁଣ୍ଡ ପାଖରେ ବସି ତା'ପିଠି ଆଉଁସିଲା ।
ତା ପରେ ରାଣ ନିୟମ ପକାଇ ମନଦୁଃଖର କାରଣ ପଚାରିଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଶେଷରେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ମୁହଁ ଖୋଲିଲା ।
କହିଲା, ସେଦିନ ସହରକୁ ଯାଇ ରଜାଝିଅକୁ ଦେଖି ଆସିଲି ।
ସେ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦରୀ । ମୁଁ ତାକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।

ରଜାଝିଅ କଥା ଶୁଣି ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆ ପ୍ରମାଦ ଗଣିଲା ।
ରଜାଝିଅକୁ ବିବାହ କରିବା ସହଜ କଥା ନୁହେଁ । ସେମାନେ
ରାଜ୍ୟ, ଧନରତ୍ନ ଓ ବଂଶ ଆଭିଜାତ୍ୟ ଖୋଜିବେ । ଏଥିରେ
ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଜିନିଷ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନାହିଁ । ବାପ ଦରଜା
କାମ କରି ଦିନ କାଟିଲା । ଘର ଖଣ୍ଡକ ଦରଭଙ୍ଗା ହୋଇ
ପଡ଼ିଛି । ରଜାଝିଅ ଆସିଲେ ରହିବ କେଉଁଠି ? ତା'ଛଡ଼ା ରଜାଝିଅ
ରଜାପୁଅ ସଙ୍ଗରେ ବିବାହ କରେ । ଆଲ୍ଲାଦିନ ତ ଦରଜା
ପୁଅ !

ଆଲ୍ଲାଦିନ କିନ୍ତୁ ଅଡ଼ି ବସିଲା । ମାଆଙ୍କୁ କହିଲା, ତୁ
ଯାଇ ରଜାଙ୍କୁ ଦେଖାକର । ତାଙ୍କୁ ମୋର ବିବାହ କଥା କହ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ମା ମହା ଅତୁଆରେ ପଡ଼ିଲା । ଏଣେ ପୁଅ କଥା କାଟି ପାରୁ ନାହିଁ । ତେଣେ ରଜା ଘରକୁ ଯିବାକୁ ଡର ।

ବହୁତ ଭାବି ଚିନ୍ତି ବୁଢ଼ୀ ଦିନେ ରଜା ଘରକୁ ଗଲା । କିନ୍ତୁ ରଜାଘର କାରବାର ଦେଖି ଡରି ଗଲା । ରାଜାଙ୍କ ଲୋକମାନେ ମହା ଆଡ଼ମ୍ବରରେ ଯିବା ଆସିବା କରୁଥାନ୍ତି । ଦାସୀପୋଇଲାମାନେ ଭଲିକି ଭଲି ବେଶ ହୋଇ ବୁଲୁଥାନ୍ତି । ପ୍ରହରୀ ନିଶ ମୋଡ଼ି ପହରା ଦେଉଥାଏ । ସେ ସବୁ ଦେଖି ବୁଢ଼ୀ ମନର କଥା ମନରେ ମାରି ଫେରିଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଏଣେ ମା'ର ଫେରିବା ବାଟକୁ ଅନାଇ ବସିଥାଏ । ମାଆ ସଙ୍ଗେ ଭେଟ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପଚାରି ନେଲା, ରାଜାଙ୍କୁ ବିବାହ କଥା ପଚାରିଲୁ ? ସେ କ'ଣ କହିଲେ ?

ବୁଢ଼ୀ ମିଛ କହିଲା । କହିଲା, ରାଜା ଉଆସରେ ନ ଥିଲେ । ଆଉ ଥରେ ଯିବି ।

ଏହିପରି ଭାବରେ ଦୁଇ ଚାରିଥର ସହରକୁ ଯାଇ ବୁଢ଼ୀ ନଅର ଭିତରେ ପଶିଲା । କିନ୍ତୁ ଡରରେ କାହାକୁ କିଛି ନ କହି ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଲା । ଶେଷଥର ସେ ଦେଖିଲା, ଲୋକେ କେତେ ପ୍ରକାର ଭେଟି ନେଇ ରାଜାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଦେଖା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । କେହି ଖାଲି ହାତରେ ଗଲେ ଭେଟ ପାଉନାହିଁ । ବୁଢ଼ୀ ଆଲ୍ଲାଦିନ ଆଣିଥିବା ସେହି ଅପୂର୍ବ କୋଳି କଥା ମନେ ପକାଇଲା । ତାକୁ ସେ ଯନ୍ତ୍ରେ ଘର ଭିତରେ ସାଇତି ରଖିଥିଲା । ପୁଣି ଥରେ ସହରକୁ ଗଲାବେଳେ ସେହି ଅପୂର୍ବ କୋଳିତକ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ଗଲା ଓ ରାଜାଙ୍କୁ ଭେଟିଲା ।

ରାଜା ବୁଢ଼ୀ ପାଖରୁ ବହୁମୂଲ୍ୟ ଭେଟି ପାଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ

ହେଲେ । କାରଣ ସେ ଯାହାକୁ ଅପୂର୍ବ କୋଳି ଭାବି ସଙ୍ଗରେ
ନେଇ ଯାଇଥିଲା, ସେ ସବୁ ହୀରା, ନୀଳା, ମୋତି, ମାଣିକ୍ୟ ।

ରାଜା ମନେ ମନେ ଭାବିଲେ, ବୁଢ଼ୀ ବୋଧହୁଏ ସେ ଜିନିଷର
ମୂଲ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଭେଟି ଦେଲା । ପ୍ରତିବଦଳରେ
ତାଙ୍କୁ କିଛି ଦେବା କଥା । ତେଣୁ ସେ ବୁଢ଼ୀକୁ ପଚାରିଲେ,
ତୁ କ'ଣ ଚାହୁଁଛୁ କହ ।

ବୁଢ଼ୀ ଭାବିଲା କହିଦେବ, ମୋର ପୁଅ ଆଲାଦିନ ତୁମ
ଝିଅକୁ ବାହା ହେବାକୁ ମନ କରିଛି ମହାରାଜ ! ସେ ମୋର
ଗୋଟିଏ ବୋଲି ପୁଅ । ମୁଁ ତାକୁ ଖୁବ୍ ସ୍ନେହ କରେ ।

ତାକୁ ଯେମିତି ହେଲେ ତୁମ ଝିଅ ସଙ୍ଗରେ ବିବାହ କରିଦିଅ ।
ସେତିକି ଖାଲି ମାଗୁଛି । କିନ୍ତୁ ରାଜାଙ୍କ ମୁହଁ ଦେଖି ତା'ପାତି
ଅଠା ଅଠା ହେଲା । ସେ ମୁହଁ ଖୋଲି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ରାଜା ବୁଢ଼ୀର ନୀରବତା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ।
କହିଲେ, କ'ଣ ମାଗିବାର ଅଛି ମାଗୁନୁ !

ବୁଢ଼ୀ ସବୁ ସାହସ ସଂଚୟ କରି କହିଲା, ମହାରାଜ !
ମାଗିବାକୁ ଭୟ ଲାଗୁଛି । ଅଭୟ ଦେଲେ କହିବି ।

ରାଜା ହସି ହସି ବୁଢ଼ୀକୁ ଅଭୟ ପ୍ରଦାନ କଲେ ।
ଭାରୁଥିଲେ, ବୁଢ଼ୀ ଅତି ଜୋରରେ ଘର ଖଣ୍ଡେ କି ଡିହଖଣ୍ଡେ
ମାଗିବ । ଯେତିକି ଜିନିଷ ଭେଟି ଦେଇଛି, ତା ତୁଳନାରେ
ତା'ର ମାଗିବା ଜିନିଷର ମୂଲ୍ୟ କଦାପି ବେଶୀ ହେବ ନାହିଁ ।

ରାଜାଙ୍କ ଠାରୁ ଅଭୟ ପାଇ ବୁଢ଼ୀ ଏକା ନିଃଶ୍ଵାସରେ
କହିଲା, ମହାରାଜ ! ମୋ ପୁଅ ଆଲ୍ଲାଦିନ ରାଜଜେମାଙ୍କୁ
ବିଭାହେବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।

ଏହା ଶୁଣି ରାଜା ଖୁସି ହେବେ କି ବିରକ୍ତ ହେବେ
କିଛି ହେଲେ ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ । କହିଲେ, ତୋ ପୁଅ
ଯଦି ଚାଲିଶଟି ଆଳରେ ତୁ ଭେଟି ଦେଇଥିବା ଜିନିଷ ଭର୍ତ୍ତି
କରି ଆଣିବ ତାହାହେଲେ ଜେମାକୁ ବିଭାହେବ । ଯା, ତୋ
ପୁଅକୁ ଏ କଥା କହିବୁ ।

ବୁଢ଼ୀ ସହରରୁ ଫେରି ଆସି ପୁଅ ଆଗରେ ସବୁ କଥା
କହିଲା ।

ରାଜ-ଜେମା ସଙ୍ଗେ ବିବାହ

ଆଲାଦିନ ତା' ମା'ର ଫେରିବା ବାଟକୁ ଅନେଇଥାଏ ।
ଭେଟ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସବୁଥର ପରି ପଚାରିଲା, ରାଜା
କ'ଣ କହିଲେ ମା ?

କ'ଣ ଆଉ କହିବେ ? ନ ହେବା କଥା କହିଲେ ।
କହିଲେ, ଯେମିତି କୋଳି ଆଣି ଦେଇଥିଲୁ, ସେଭଳି କୋଳି
ଚାଲିଶଟି ଥାଳିରେ ଭର୍ତ୍ତିକରି ଆଣିଲେ, ତୋ ପୁଅ ଜେମା
ସାଙ୍ଗରେ ବିଭାହେବ । ସେ କ'ଣ ସମ୍ଭବ ଆଲା ?

ମାଆ ମୁହଁରୁ ଏ କଥା ଶୁଣି ଆଲାଦିନ ଖୁବ୍ ଖୁସି
ହେଲା । କହିଲା, ସେ କଥା ବଳେଇ ଯିବନି' ମା । ସବୁ
ହେବ ।

ଏହାପରେ ଆଲାଦିନ ଦୀପକୁ ଘଷି ଦୀପ-ଶିଳ୍ପକୁ ସ୍ମରଣ
କଲା । ଦୀପ-ଶିଳ୍ପ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ହାଜର ହୋଇ କହିଲା,
କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଆଲାଦିନ ଆଦେଶ ଦେଲା, କାଲି ସକାଳେ ଚାଲିଶଟି
ସୁନା ଥାଳିରେ ହୀରା, ନୀଳା, ମୋତି, ମାଣିକ୍ୟ ଆଣି ପହଞ୍ଚାଇ
ଦେବୁ । ଚାଲିଶ ଜଣ ଚାକର ସେ ଥାଳି ନେଇ ରାଜାଙ୍କ

ନଅରକୁ ଯିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବୁ ।

ଦୀପ-ଶକ୍ତି ଆଦେଶ ପାଇ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲା । ପରଦିନ ସକାଳେ ଚାଳିଶ ଜଣ ପରିଚାରକ ଚାଳିଶଟି ଥାଳିରେ ହୀରା, ନୀଳା, ମୋତି, ମାଣିକ୍ୟ ଭର୍ତ୍ତି କରି ରାଜାଙ୍କ ନଅରକୁ ନେଲେ । ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଆଲ୍ଲାଦିନର ମା ଗଲା । ସେ ସେହି ଥାଳିଯାକ ରାଜାଙ୍କୁ ଭେଟି ଦେଇ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଚୁପ୍‌କରି ଛିଡ଼ା ହେଲା ।

ରାଜା ଦେଖିଲେ, ଚାଳିଶଟି ଥାଳୀରେ ହୀରା, ନୀଳା, ମୋତି, ମାଣିକ୍ୟ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇ ରଖା ଯାଇଛି । ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ତା ପରେ ବୁଢ଼ୀକୁ କହିଲେ, ତୋ ପୁଅକୁ କାଲି ନଅରକୁ ପଠାଇ ଦେ । ଆମେ ତାକୁ ଦେଖିବୁ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ମାଆ ଘରକୁ ଫେରିଆସି ରାଜା ତାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଡକାଇଥିବା କଥା ପୁଅକୁ କହିଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ଦୀପ-ଶକ୍ତିକୁ ସ୍ମରଣ କରି କହିଲା, ମୁଁ ରାଜାଙ୍କ ନଅରକୁ ଯିବି । ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ଲମ୍ବା ପରୁଆର ଯୋଗାଡ଼ କର । ରାଜାଙ୍କର ପାଟହାତୀ ପରି ଗୋଟିଏ ହାତୀ ସଜାଇ କରି ଆଣିବୁ । ମୁଁ ତା' ଉପରେ ବସି ରାଜା ନଅରକୁ ଯିବି ।

ପରଦିନ ଦୀପ-ଶକ୍ତି ସବୁ ଜିନିଷ ଯୋଗାଡ଼ କରି ଆଣିଲା । ଆଲ୍ଲାଦିନ ସଜା ହୋଇଥିବା ବଡ଼ ହାତୀ ଉପରେ ବସି ରାଜା ଘରକୁ ଗଲା । ତା' ଦେହର ପୋଷାକ ଝଲମଲ ହେଉଥାଏ । ସେ ଗୋଟିଏ ମହାରାଜା ପରି ଦେଖା ଯାଉଥାଏ । ଲୋକେ ତାକୁ ଦେଖିବାକୁ ରାସ୍ତାରେ ଭିଡ଼କଲେ । ରାଜା ମଧ୍ୟ ଆଲ୍ଲାଦିନର ଆଡ଼ମ୍ବରପୂର୍ଣ୍ଣ ପରୁଆର ଦେଖି ଭାରି ଖୁସି ହେଲେ । ସେ ଆଲ୍ଲାଦିନକୁ ପାଖକୁ ଡାକି ବସାଇଲେ । ତା'ପରେ କହିଲେ,

ତୁମେ କେଉଁଠି ରହୁଛ ? ଘର କେଉଁଠି ? ଆଲାଦିନ ସହରଠାରୁ
ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ଗାଁରେ ମାଟି ଘରେ ରହୁଥିବା ଜଣାଇଲା ।

ରାଜା କହିଲେ, ରାଜଜେମାକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ କହୁଛ ।
ସେ କ'ଣ ଗାଁରେ ମାଟିଘରେ ରହିବ ? ସେ କୋଠାଘରେ
ଜନ୍ମ ହୋଇଛି । କୋଠାଘରେ ରହୁଛି । କାଲି ରାତି ପାହିଲା
ବେଳକୁ ଯଦି ଆମ ନଅର ପାଖରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ନଅର
ତୋଳାଇ ପାରିବ, ତେବେ ଯାଇ ଜେମାକୁ ବିଭା ହେବ ।

ଆଲାଦିନ ରାଜାଙ୍କ କଥାରେ ରାଜି ହୋଇ ଘରକୁ
ଫେରିଲା ।

ରାଜା ଭାବୁଥିଲେ, ଗୋଟିଏ ରାତି ଭିତରେ ନଅର ତୋଳାଇ
ହେବନାହିଁ କି ଅଜଣା ଅଶୁଣା ଆଲାଦିନ ସଙ୍ଗରେ ରାଜଜେମାର
ବାହାଘର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରସ୍ତାବଟା ବାଏଁ ବାଏଁ ଉଠିଯିବ ।

କିନ୍ତୁ ଆଲାଦିନର ମନ ଭାରି ଖୁସି । ତା' ଗୋଡ଼
ତଳେ ଲାଗୁ ନଥାଏ । ମାଆ ପଚାରିବାରୁ ବେପରୁଆ ଭାବେ
କହିଲା, ରାଜଜେମା ନିଶ୍ଚୟ ତୋର ବୋହୂ ହେବ ମାଆ ।
ମୁଁ ସବୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ଦେଉଛି ।

ଏହାପରେ ଆଲ୍ଲାଦିନ କୁହୁକ-ଦୀପ ମାଜି ଦୀପ-ଶକ୍ତିକୁ
ସ୍ମରଣ କଲା । ଦୀପ-ଶକ୍ତି ହାଜର ହେବା ଦେଖି ଆଲ୍ଲାଦିନ
ଆଦେଶ ଦେଲା, କାଲି ସକାଳ ପାହିବା ପୂର୍ବରୁ ରାଜାଘର
ଉଆସ ପାଖରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ଉଆସ ତୋଳି ଦେବ ।
ଉଆସ ଭିତରେ ହୀରା, ନୀଳା, ମୋତି, ମାଣିକ୍ୟ ଖଞ୍ଜିବ ।
ଚାଳିଶ ଜଣ ଦାସ ଦାସୀ ଓ ଅନେକ ଧନ ସମ୍ପଦର ବ୍ୟବସ୍ଥା
କରିବ ।

ଦୀପ-ଶକ୍ତି ଆଦେଶ ପାଇ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲା ।

ରାତି ପାହିଲା ବେଳକୁ ଦେଖାଗଲା, ରାଜ-ଉଆସ ପାଖରେ

ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦିବ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଉଆସ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ଘର ଭିତରେ ହୀରା, ନୀଳା, ମୋତି, ମାଣିକ୍ୟ ଖଞ୍ଜା ହୋଇ ଝଲସି ଉଠୁଛି । ଦାସଦାସୀରେ ସେ ଘର ପୂରି ଯାଇଛି ।

ରାଜା ସେ ନଅର ଦେଖି ଖୁବ୍ ଖୁସି ହେଲେ । ଆଉ କୌଣସି ସର୍ତ୍ତ ନ ରଖି ସେ ଆଲାଦିନ ସଙ୍ଗରେ ରାଜଜେମାର ବିବାହ କରିଦେଲେ ।

ଏଥର ଆଲାଦିନ ରାଜଜେମାକୁ ବିବାହ କରି ମହା ସୁଖରେ ରହିଲା । କୁହୁକ ଦୀପ ବଳରେ ତା'ର ସବୁ ଅଭାବ ପୂରଣ ହେଲା । ସେ ରାଜାଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଆହୁରି ଆଡ଼ମ୍ବରରେ ଦିନ କାଟିଲା ।

ଯାଦୁକରର ଚାଲାକି

କିଛି ଦିନ ପରର କଥା-

ଯାଦୁକର ଫକୀର ବୁଢ଼ା କୁହୁକ ବଳରେ ଜାଣି ପାରିଲା, ଯେଉଁ ଆଲାଦିନକୁ ସେ ମାଟି ତଳେ ବନ୍ଦୀ କରି ଆସିଥିଲା, ସେ ଆଉ ସେହି ମାଟି ତଳେ ନାହିଁ । କୁହୁକ ମୁଦି ଓ କୁହୁକ ଦୀପର ବ୍ୟବହାର ସେ ଜାଣି ଯାଇଛି । କୁହୁକ-ଦୀପ ବଳରେ ସେ ବିରାଟ ଲୋକ ପାଲଟି ଯାଇଛି । ପୁଣି ରାଜ୍ୟର ରାଜକୁମାରୀକୁ ବିବାହ କରି ସୁଖରେ ଅଛି ।

ଆଲାଦିନ ସୁଖରେ ଥିବା ଜାଣି ଯାଦୁକର ମନରେ ଦୁଃଖ ହେଲା । ସେ ଭାବିଲା, କୁହୁକ-ଦୀପହଁ ଆଲାଦିନର ସକଳ ସୁଖ ସୌଭାଗ୍ୟର କାରଣ । ସେହି ଦୀପଟାକୁ କୌଶଳରେ ନେଇ ଆସି ପାରିଲେ, ଆଲାଦିନ ପୁନର୍ମୂଷିକ ପାଲଟିଯିବ । ଏହିପରି ଭାବରେ ତା' ଉପରେ ପ୍ରତିଶୋଧ ବି ନିଆଯାଇ ପାରିବ ।

ଅନେକ ଭାବିଚିନ୍ତି ଯାଦୁକର ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଉପାୟ ବାହାର କଲା । ବଜାରକୁ ଯାଇ ସେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ନୂଆ

ଦୀପ କିଣି ଆଣିଲା । ତାପରେ ସେହି ନୂଆ ଦୀପକୁ ମୁଣ୍ଡରେ ମୁଣ୍ଡାଇ ସହରର ଗଳି କନ୍ଦିରେ ପାଟି କରି ବୁଲିଲା, ‘କିଏ ପୁରୁଣା ଦୀପ ବଦଳାଇ ନୂଆ ଦୀପ ନେବ । ଅଧିକା ଦାମ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ନୂଆ ଦୀପ ନେଇ ପୁରୁଣା ଦୀପ ଦିଅ ।’

ଅନେକ ଲୋକ ପୁରୁଣା ଦୀପ ବଦଳାଇ ନୂଆ ଦୀପ ନେଲେ । କିନ୍ତୁ ଫକୀର ବୁଢ଼ାର ଆଖିଥାଏ ଆଲ୍ଲାଦିନ ଘରେ । ଖବର ନେଇ ଜାଣିଲା, ଆଲ୍ଲାଦିନ ଘରେ ନାହିଁ ସେ ପାରିଧି କରିବାକୁ ଚାଲି ଯାଇଛି ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ପାରିଧିକୁ ଚାଲି ଯାଇଥିବା ଶୁଣି ଫକୀର ବୁଢ଼ା ମନେ ମନେ ଖୁସି ହୋଇଗଲା । କାରଣ ସେ ଅନୁମାନ କଲା, କୁହୁକ ଦୀପର କରାମତି କଥା ଆଲ୍ଲାଦିନ ଛଡ଼ା ଆଉ କେହି ଜାଣି ନ ଥିବେ । ଘରେ ସ୍ରୀଲୋକମାନେ ଥିବେ । ସେମାନଙ୍କର ଲୋଭ ଅଧିକ । ପୁରୁଣା ଦୀପ ବଦଳାଇ ନୂଆ ଦୀପ ନେବାକଥା କହିଲେ, ସେମାନେ ସେହି କୁହୁକ-ଦୀପ ଆଣି ବଦଳାଇ ଦେଇ ପାରନ୍ତି । ଥରେ ଯଦି କୁହୁକ-ଦୀପ ହାତରେ ପଡ଼େ—

ବୁଢ଼ା ଯାଦୁକର ଖୁବ୍ ଖୁସି ହେଲା । ସେ ଆଲ୍ଲାଦିନର ନଅର ବାଟରେ ତିନି ଚାରିଥର ବୁଲି ବଡ଼ ପାଟିରେ ଡାକ ଛାଡ଼ିଲା, ‘ପୁରୁଣା ଦୀପ ବଦଳାଇ ନୂଆ ଦୀପ ନିଅ । ଆଉ ମାତ୍ର କେଇଟି ନୂଆ ଦୀପ ରହିଲା । ଶୀଘ୍ର କର ।’

ଆଲ୍ଲାଦିନର ନଅର ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଦାସୀ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଦେଖି ବୁଢ଼ା ଯାଦୁକର କହିଲା, ‘ଘରେ ପୁରୁଣା ଦୀପ ଥିବ ତ ମା, ତାକୁ ବଦଳାଇ ନୂଆ ଦୀପ ନେଉନା !’

ଦାସୀ ଜଣକ ଘର ଭିତରେ ପୁରୁଣା କୁହୁକ-ଦୀପଟି ଥିବାର ଦେଖିଥିଲା । ସେ ଯାଇ ରାଜକୁମାରୀକୁ କହିଲା, ଘରେ

ଗୋଟିଏ ପୁରୁଣା ଦୀପ ଅଛି । ତାକୁ ବଦଳାଇ ନୂଆ ଦୀପଟିଏ
ଆଣିବାକି ?

ରାଜକୁମାରୀ ଦାସୀ କଥାରେ ରାଜିହେଲା । କାରଣ,
ସେ ସେହି ପୁରୁଣା ଦେଖା ଯାଉଥିବା ‘କୁହୁକ-ଦୀପ’ ସଂପର୍କରେ
କିଛି ହେଲେ ଜାଣି ନଥିଲା ।

ଦାସୀ ହାତରେ କୁହୁକ ଦୀପ ଦେଖି ଚାଲାକ ଯାଦୁକର ତାକୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଚିହ୍ନିଗଲା । ଆନନ୍ଦରେ ତା'ମନ ଭିତରଟା କୁରୁଳି ଉଠୁଥାଏ । ଭାରୁଥାଏ, ଦୀପଟା ହାତରେ ପଡ଼ୁ । ତା' ପରେ ଆଲ୍ଲାଦିନର ମଜା ବାହାର କରିଦେବ । ପିଲା ଭଲକରି ବୁଝିବ, ଚତୁର ଯାଦୁକରକୁ ଠକିଲେ କଣ ଫଳ ମିଳେ !

ଦାସୀ କୁହୁକ-ଦୀପଟି ହାତରେ ନେଇ ବୁଢ଼ା ପାଖକୁ ଯେମିତି ଆସିଛି, ଦୀପବେପାରୀ ବୁଢ଼ାକୁ ଆଉ ତର ସହିଲା ନାହିଁ । ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଦୀପକୁ ଝାଞ୍ଚି ନେଇ ଦୀପ-ତାଲା ଭିତରେ ପୂରେଇ ଦେଲା ଓ ନୂଆ ଦୀପଟିକୁ ଦାସୀ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ।

ଏହାପରେ ବୁଢ଼ା ଯାଦୁକରର 'ପୁରୁଣା ଦୀପ ବଦଳା' କାରବାର ଶେଷ ହେଲା । ଆଖିପିଛୁଳାକେ ସେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ହିନସ୍ତା ଯୋଗ

ଏହାପରେ ଯାଦୁକର ମହା ଖୁସିରେ ଯାଇ ନିଜ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ବୁଢ଼ାର ଆନନ୍ଦ ଦେଖେ କିଏ ? ସତେ ଅବା ଅନ୍ଧ ତା'ର ହଜାଇଲା ବାଡ଼ି ଖଣ୍ଡକ ହାତରେ ପାଇଛି !

ଯାଦୁକର ଦୀପ-ଶକ୍ତିକୁ ସ୍ମରଣ କରି କୁହୁକ-ଦୀପକୁ ଘଷିବା ମାତ୍ରେ ବିରାଟ ଶକ୍ତି ଆସି ସାମନାରେ ଠିଆ ହେଲା ଓ କହିଲା, ମୋତେ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଆଦେଶ କରନ୍ତୁ !

ଯାଦୁକର ଆଲ୍ଲାଦିନର ନଅରକୁ ଗୋଟାପଣେ ଟେକି ନେଇ ଅନ୍ୟ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ରଖିବାକୁ ଓ ତାକୁ ସେହି ନଅର ଭିତରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲା ।

କୁହୁକ ଦୀପ ଯାହା ହାତରେ ଥିବ, ଦୀପ-ଶକ୍ତି ତା'ରି ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଭଲମନ୍ଦ ବୁଝିବା କାମ ତା'ର ନୁହେଁ । ସେ ଖାଲି ଆଦେଶର ଗୁଲାମ ।

ଟିକକ ପୂର୍ବରୁ କୁହୁକ-ଦୀପ ଆଲ୍ଲାଦିନ ପାଖରେ ଥିଲା । ଆଲ୍ଲାଦିନର ଆଦେଶ ମୁତାବକ କାମ ହେଉଥିଲା । ଏବେ କୁହୁକ-ଦୀପ ପଡ଼ିଲା ଯାଦୁକର ହାତରେ । ଯାଦୁକର କୁହୁକ-ଦୀପର ପୂର୍ବ ମାଲିକ ଆଲ୍ଲାଦିନର ଅନିଷ୍ଟ ଚାହିଁଲା । ଏ ଆଦେଶ ଲଂଘନ କରିବା କ୍ଷମତା ଦୀପ-ଶକ୍ତିର ନଥିଲା । ଯାଦୁକର କହିବା

ଅନୁପାତୀ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସବୁ କାମ ହେଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ନୂଆ ନଅର ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହେଲା ।

ରାଜକୁମାରୀ ଏ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା ।
ନଅରର ଦାସଦାସୀମାନେ ଆତଙ୍କ ଗଣିଲେ ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଗକୁ ସେହି ଦାପବିକାଳି ବୁଢ଼ା ନଅର ଭିତରେ
ହାଜର ହେଲା । ସେ ଅତି ସ୍ନେହରେ ରାଜକୁମାରୀକୁ ପାଖକୁ
ଡାକି କହିଲା, ଏଥର ଏ ଘରର ମାଲିକ ମୁଁ । ମୁଁ ଯାହା
ଚାହିଁବି ତାହା ହେବ । ମୋତେ ବିବାହ କରିପକା । ତୁମକୁ
ଆଲ୍ଲାଦିନ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ସୁଖରେ ରଖିବି । ତୁମର ସବୁ
ଜିଜ୍ଞା ପୂରଣ କରିବି । ମୋ କଥାରେ ରାଜି ହୁଅ ।

କିନ୍ତୁ ରଜାଝିଅ ବୁଢ଼ା ଯାଦୁକର କଥାରେ ରାଜି ହେବା
ତ ଦୂରର କଥା, ତା କଥା ଜମା ଶୁଣିଲା ନାହିଁ ।

ଏଣେ ଆଲ୍ଲାଦିନ ପାରିଧି କରି ଫେରିଲା । ସେ ଦେଖିଲା,
ତା' ନଅର ନାହିଁ କି ରାଜା-ଝିଅ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ
ଏତେ ବଡ଼ ନଅର ଠିଆ ହୋଇଥିଲା, ସେ ସ୍ଥାନ ପୂର୍ବପରି

ପଡ଼ିଆ ହୋଇ ରହିଛି ।

ଏ କାଣ୍ଡ ଦେଖି ଆଲ୍ଲାଦିନର ମୁଣ୍ଡ ଘୂରିଗଲା ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଗକୁ ରାଜାଙ୍କ କାନରେ ସବୁକଥା ପଡ଼ିଲା । ସେ ଆଲ୍ଲାଦିନକୁ ପାଖକୁ ଡକାଇ ନଅର କଥା ଓ ଜେମାକଥା ପଚାରିଲେ । ଆଲ୍ଲାଦିନ ସେ କଥାରେ ଉତ୍ତର ଦେଇ ନ ପାରି ବୋକାଙ୍କ ପରି ଅନେଇ ରହିଲା ।

ରାଜା କଠୋର ହୋଇ କହିଲେ, ଦୁଇଦିନ ମାତ୍ର ସମୟ ଦେଲି । ଯଦି ଦୁଇଦିନ ମଧ୍ୟରେ ମୋ' ଝିଅକୁ ଖୋଜି ଆଣି ମୋ' ଆଗରେ ହାଜର ନ କରାଇରୁ, ତାହାହେଲେ ତୋର ମୁଣ୍ଡ କାଟ ହେବ ।

ରାଜାଙ୍କର କଠୋର ଆଦେଶ ଶୁଣି ଆଲ୍ଲାଦିନର ଅକଲ ଗୁଡୁମ୍ । ସେ ଆକାଶ ପାତାଳ ଭାବି ହେଲା । ତା ଦେହ ବରଡ଼ା ପତର ପରି ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ମନେ ହେଲା, ପିଣ୍ଡରେ ଆଉ ପ୍ରାଣ ନାହିଁ ।

ଶେଷରେ ଆଲ୍ଲାଦିନ ସ୍ଥିର କଲା, ଜୀବନ ରଖି ଆଉ ଲାଭ ନାହିଁ । ନଅର, ରାଜଜେମା, ଧନସମ୍ପଦ ସବୁ ଗଲା । ରାଜା ମୁଣ୍ଡ କାଟ ହୁକୁମ ଦେଲେଣି । ଜୀଅନ୍ତା କଲବଲ ଆଉ କାହିଁକି ? ବଂଚିଲେ ଲୋକଙ୍କର ଉପହାସ ସହିବା ଖାଲି ଲାଭ ହେବ ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ମନକୁ ମନ କହିହେଲା, ନା, ଆଉ ଏ ଜୀବନରେ ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ । ଯାଉଛି, ପାଣିରେ ବୁଡ଼ି ମରିବି । ଏହା କହି ସେ ଗଭୀର ଜଳାଶୟ ଆଡ଼କୁ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଦୁର୍ବଳତା ଓ ଦୁଷ୍ଟିତ୍ରାରେ ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟି ସମାନ ପଡୁ ନଥାଏ । ମଦୁଆମାନଙ୍କ ପରି ଟଳି ଟଳି ସେ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନର ଭାଗ୍ୟ ଲେଉଟିଲା

ଆଲ୍ଲାଦିନ ସୁଗଭୀର ଜଳାଶୟ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଜୀବନ ହରେଇ ଦେବାକୁ ଯେତେବେଳେ ପାଣି ଭିତରେ ପଶିଲା, ତା' ମନ ଭିତରେ ଜୀବନ ପ୍ରତି ଅଭୂତ ମୋହ ଦେଖାଗଲା । ମାଆର ସ୍ନେହ, ପଢ଼ାର ମୁହଁ ଆଖି ଆଗରେ ଦେଖାଦେଲା । ପୃଥ୍ବୀ, ମୁଣ୍ଡ ଉପରର ଆକାଶ, ଗଛଲତା, ପଶୁପକ୍ଷୀ ସବୁଟା ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଗଲା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଯାଉଛି ବୋଲି ତା'ର ଦୁଃଖ ହେଲା ।

କିନ୍ତୁ ମରଣ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ପଥ ନାହିଁ ।

ବଂଚିଲେ ମଧ୍ୟ, ମାତ୍ର ଦୁଇଦିନ ପାଇଁ । ରାଜକୁମାରୀକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରି ନ ପାରିଲେ, ରାଜାଙ୍କ ଆଦେଶରେ ମୁଣ୍ଡ କାଟ ଯୋଗ ଅଛି । ନା, ଦୁଇଦିନର ଜୀବନ ପାଇଁ ଏତେ ଲୋଭ କରିବା ଭଲ ହେବ ନାହିଁ ।

ଶେଷଥର ପାଇଁ ସେ ମରିବାକୁ ଠିକ୍ କରି, ଇସ୍ତଫେବଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ପାଣି ଭିତରକୁ ଝସେଇ ପଶିଲା । ବେକେ ପାଣିରେ ପଶିଛି, ହାତର ମୁଦି ସଙ୍ଗରେ ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ଆର ହାତଟି

ଘଷି ହୋଇଗଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୁଦି ଶକ୍ତି ବାହାରି କହିଲା,
ଆଦେଶ କରନ୍ତୁ ମୋତେ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

ମୁଦି-ଶକ୍ତିକୁ ଦେଖି ଆଲ୍ଲାଦିନ ଖୁବ୍ ଖୁସି ହୋଇଗଲା ।
କୁହୁକ ଦୀପ ସିନା ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା, କୁହୁକ-ମୁଦିଟା
ପାଖରେ ଥିଲା । ବାସଭବନକୁ ନ ଦେଖି ଓ ରାଜାଙ୍କର କଡ଼ା
ଆଦେଶ ଶୁଣି ବାଉଳାରେ ସେ ‘କୁହୁକ-ମୁଦି’ କଥା ଭୁଲି
ଯାଇଥିଲା । ଏବେ ମୁଦି-ଶକ୍ତିକୁ ଦେଖି କହିଲା, କୁହୁକ-ଦୀପ
ଆଣି ଦେ ।

ମୁଦିଶକ୍ତି ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ ପୋତି କହିଲା, ଦୀପ-ଶକ୍ତି ମୋ
ଠାରୁ ବଡ଼ । ମୁଁ ତାକୁ ଆଣି ପାରିବି ନାହିଁ । ଆଉ ଯାହା
କହିବେ କରିବି ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ କହିଲା, ରାଜା-ଝିଅ ଯେଉଁଠି ଅଛି, ସେଠିକି
ମୋତେ ନେଇ ଯାଇ ପାରିବୁ ?

ଆଲ୍ଲାଦିନର ମୁହଁରୁ କଥା ସରିଛି କି ନାହିଁ, ମୁଦି-ଶକ୍ତି
ତାକୁ ନେଇ ରାଜାଝିଅ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଲା ।

ସେତେବେଳେ ଯାଦୁକର ବୁଢ଼ା ଉଆସ ଭିତରେ ନ
ଥାଏ ।

ରାଜାଝିଅ ଆଲ୍ଲାଦିନକୁ ଦେଖି ଭାରି ଖୁସି ହେଲା ।
ସେ ପାରିଥିବୁ ଯିବା ପରେ, ଏହାଭିତରେ ଯାହା ଯାହା ଘଟିଯାଇଥିଲା
ସବୁ ଘଟଣା କହିଲା ।

ଆଲ୍ଲାଦିନ ରାଜା-ଝିଅ ପ୍ରତି ବୁଢ଼ା ଯାଦୁକରର ଆଚରଣ
କଥା ଶୁଣି ତା’ ଉପରେ ଖୁବ୍ ରାଗିଗଲା ।

ରାଜା-ଝିଅ ଓ ଆଲ୍ଲାଦିନ ଦୁହେଁ ମିଶି ବୁଢ଼ା ଯାଦୁକରକୁ

କିପରି ଜୀବନରେ ମାରିଦେବେ ତା'ର ଏକ ଉପାୟ ଛିନ୍ନ
କଲେ । ପ୍ରଥମେ ତା' ପାଖରୁ କୁହୁକ ଦୀପ ଛଡ଼ାଇ ଆଣିବାକୁ
ଠିକ୍ କଲେ ।

ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ବୁଢ଼ା ଫକୀର ନଅରକୁ ଫେରିଲା ।

ବୁଢ଼ା ଫେରି ଆସିବା ଶୁଣି ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ ରଜାଝିଅ

ଭଲ ଶାଢ଼ୀ ଗହଣା ପିନ୍ଧି ନିଜକୁ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ସଜାଇ ଦେଲା । ତା'ର ସେ ସଜବାଜ ଦେଖିଲେ ମନେହେବ ସତେ ଅବା ନୂଆ ବୋହୂଟିଏ ବିଭା-ବେଦୀକୁ ଯାଉଛି । ଏହାପରେ ସେ ଦାସୀ ହାତରେ ବୁଡ଼ାକୁ ଡକାଇ ପଠାଇଲା ।

ବୁଡ଼ା ଯାଦୁକରର ଆନନ୍ଦ ଦେଖେ କିଏ ? ସେ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଆସି ରାଜଜେମା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା । ରାଜଜେମାର ସୁନ୍ଦର ମୁହଁ ଉପରେ ବୁଡ଼ାର ଆଖି ଦୁଇଟି ଲାଖିଗଲା ।

କ'ଣ ଏତେ ଚାହୁଁଛ ? ବିଭା ହେବା ପରା ! ରାଜଜେମା ନିଜ ପକ୍ଷରୁ ବୁଡ଼ାକୁ ମନେ ପକାଇ ଦେଲା ।

ବୁଡ଼ା ମନେ ମନେ ଆହୁରି ଖୁସି । ସେ ରାଜଜେମାର ପାଖକୁ ପାଖକୁ ଲାଗି ଆସୁଥାଏ । ଅନ୍ୟଥର ପରି ଜେମା ତାକୁ କୁକୁର ବିରାଡ଼ି ପରି ଘଉଡ଼େଇ ନ ଦେଇ, ବୁଡ଼ା ପାଖରେ ବସିଲା ଓ ଅନେକ ମିଠା ଜିନିଷ ଖାଇବାକୁ ଦେଲା ।

ବୁଡ଼ା ଭାରୁଥିଲା, ରାଜକୁମାରୀ ଏବେ ଆଲ୍ଲାଦିନ କଥା ଭୁଲି ଯାଇ ତାକୁ ଭଲ ପାଉଛି । ତେଣୁ ସେ ମନ ଖୁସିରେ ରାଜକୁମାରୀ ଯାହା ଖାଇବାକୁ ଦେଲା ଖାଇଗଲା । ରାଜକୁମାରୀକୁ ଖୁସି କରିବ ବୋଲି ସେହି କୁହୁକ ଦୀପ ଓ ତା'ର କରାମତି କଥା ବି' ଶୁଣାଇଲା ।

ରାଜକୁମାରୀ କୁହୁକ-ଦୀପ ଦେଖିବାକୁ ଅତି ବସିବାରୁ, ବୁଡ଼ା ଯାଦୁକର ଖୁସିମନରେ ତା' ହାତକୁ ସେହି କୁହୁକ-ଦୀପଟାକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ।

ରାଜକୁମାରୀ ଖାଇବା ଜିନିଷରେ ବିଷ ମିଶାଇ ଦେଇଥାଏ । ବୁଡ଼ା ଯାଦୁକର ସେ ସବୁ ଜିନିଷ ଖାଇ ଥିବାରୁ ତାକୁ ବିଷ ଘାରିଲା । ଶେଷରେ ସେ ତଳେ ପଡ଼ି ଛଟପଟ ହୋଇ ମଲା ।

ଏତିକିବେଳେ ଆଲ୍ଲାଦିନ ଲୁଚିଲା ସ୍ଥାନରୁ ବାହାରି ଆସିଲା ।
ସେ ଦୀପ-ଶକ୍ତିକୁ ସ୍ମରଣ କରି କୁହୁକ ଦୀପକୁ ଘଷିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୀପ-ଶକ୍ତି ବାହାରି ଆସି କହିଲା, କ'ଣ
କରିବାକୁ ହେବ, ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ବୁଢ଼ାର ମୁହଁରକୁ ନେଇ ବାହାରେ ଫୋପାଡ଼ି ଦେ ଓ
ଏ ନଅର ଆଗେ ଯେଉଁଠି ଥିଲା, ସେଇଠିକି ନେଇଯାଆ ।
ଆଲ୍ଲାଦିନ ଆଦେଶ କଲା ।

ଦୀପ-ଶକ୍ତି ଆଲ୍ଲାଦିନର ଆଦେଶ ମୁତାବକ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ
ସବୁକାମ ତୁଲାଇ ଦେଲା ।

ରାଜା ଦେଖିଲେ, ଆଗେ ଯେଉଁଠି ନଅର ଥିଲା ସେଇଠି
ଅଛି । ସେମିତି ଧନସମ୍ପଦ, ଦାସଦାସୀରେ ସେ ଘର ପୂରି
ରହିଛି । ରାଜଜେମା ମଧ୍ୟ ସେହି ନଅର ଭିତରେ ଖୁସିରେ
ଅଛି । ତେଣୁ ରାଜା ଖୁସି ହୋଇଗଲେ ।

ରୁଡ଼ା ଯାହୁକରର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଆଲ୍ଲାଦିନ ସଙ୍ଗରେ
ଦାଉ ସାଧୁବାକୁ ଆଉ କେହି ନଥିଲେ । ତେଣୁ ରାଜକୁମାରୀ
ଓ ଆଲ୍ଲାଦିନ ଆନନ୍ଦରେ ଦିନ କାଟିଲେ ।

କ୍ରମେ ଆଲ୍ଲାଦିନ ରାଜାଙ୍କର ପ୍ରିୟପାତ୍ର ହେଲା ।
ରାଜକୁମାରୀ ଓ ଆଲ୍ଲାଦିନକୁ ନ ପଚାରିଲେ ରାଜା କିଛି କଲେ
ନାହିଁ । ରାଜାଙ୍କ ଅନ୍ତେ ଆଲ୍ଲାଦିନ ସେ ରାଜ୍ୟର ରାଜା ହେଲା
ଓ ରାଜକୁମାରୀ ରାଣୀ ହେଲା । ସେମାନେ ସୁଖରେ ରହିଲେ ।

ମଣିଷ ଜୀବନରେ ସୁଖ ଦୁଃଖ ଲାଗି ରହିଛି । ସୁଖ
ପରେ ଦୁଃଖ ଓ ଦୁଃଖ ପରେ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।
ଆଲ୍ଲାଦିନ ପିଲାବେଳେ ଅନେକ ଦୁଃଖ ଭୋଗିଥିଲା ବୋଲି ଶେଷରେ
ସୁଖ ଭୋଗ କଲା ।